

ufo-nyt

SUFOI ©

48. årg. 2006

3. kvartal

Nr. 3

Jeg så en ufo!

Jagten på Jordens tvilling

Fly forfulgt af lysende kugle

Hemmelig rapport offentliggjort

Gensyn med Almind-rumskibet

Forsiden:

Ved udgangen af juli 2006 har astronomernes eftersøgning afsløret 196 exoplaneter. Dertil kommer 4 exoplaneter i kredsløb om pulsarer, der er hurtigt-roterende rester af tunge stjerner, som har endt deres liv i en gigantisk eksplosion – en supernova. Jagten på exoplaneter er både vigtig for at lære mere om, hvordan planeter dannes og udvikler sig, og for at finde steder i universet hvor livet måske har slået rod. Jorden er det eneste sted i rummet, hvor vi indtil nu har set tegn på liv, så derfor er vores udgangspunkt for at finde planeter med liv at lede efter en planet som vores egen – Jordens tvilling.

Læs mere om de nyeste opdagelser i astrofysikeren Michael J.D. Lindens Vørnles artikel "Jagten på Jordens tvilling" side 13.

(Forsideillustration: ESO)

Indhold

Hemmelig rapport offentliggjort.....	3
Fly forfulgt af lysende kugle	8
Jeg har set en ufo!.....	11
Jagten på Jordens tvilling	13
Gensyn med Almind-rumskibet.....	16
Rød regn over Kerala.....	18
Magnetisk fænomen?.....	20
Hvor er beviserne?.....	21
Der var engang.....	24
Nu er liget standdødt - vistnok!.....	24

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.ufo.dk
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOIs formål og ledelse:

Se side 3

Copyright:

© SUFOI 2006

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:

Sats og tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne reprojklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2006:

I 2006 udkommer UFO-Nyt
16. februar, 18. maj, 16. august
og 15. november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2006 er kr. 292,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 362,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.

Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2006-2010 incl.) for kr. 1.460,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.810,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

**Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa**

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et ufo-fænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde

Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser

Kim Møller Hansen

Informationsarbejde

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Susanne Skovlund, Kærhøjgårdsvej 2, 3540 Lynge. 48 18 94 49.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Hemmelig rapport offentliggjort

Hemmeligholdt rapport fra Det britiske Forsvarsministerium konkluderer blandt andet, at intelligent liv fra fremmede verdener ikke besøger os i deres rumskibe.

Den 460 sider lange rapport, der blev udarbejdet i 2000, har set dagens lys, fordi dr. David Clarke fra Sheffield Universitet har krævet – og fået – aktindsigt i sagen hos Det britiske Forsvarsministerium. I rapportens konklusion hedder det bl.a.:

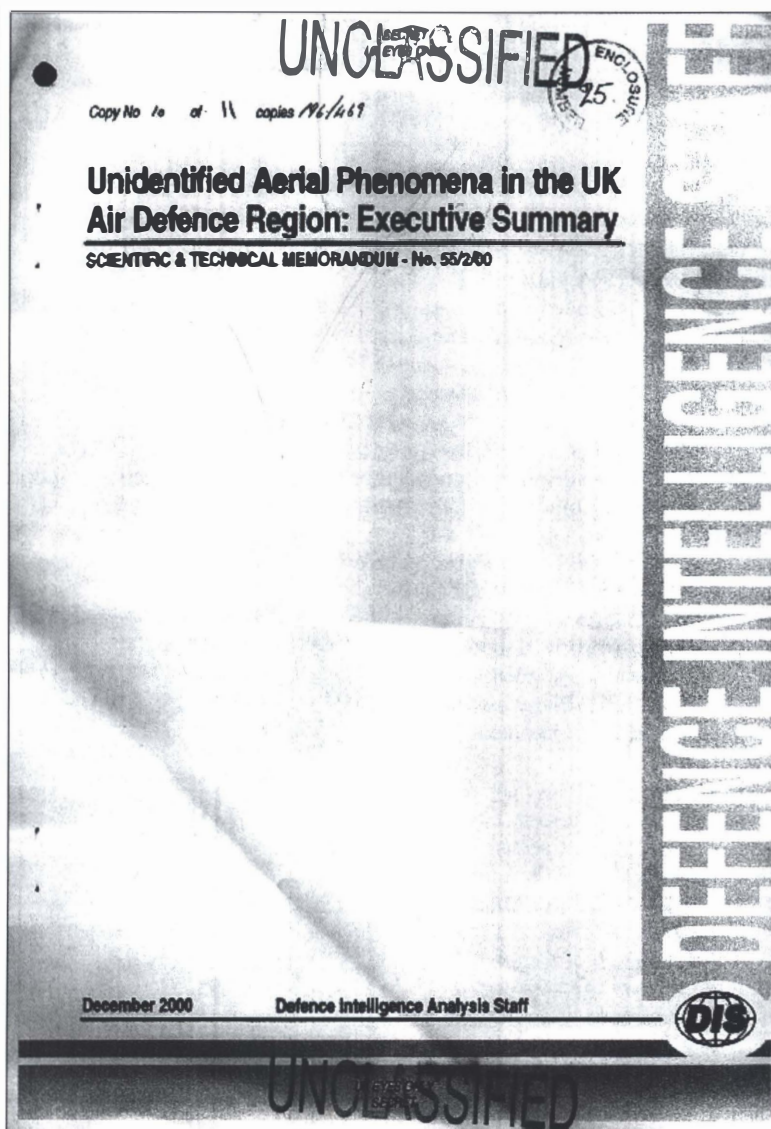
”Der findes ingen beviser for, at nogen UAP, der er observeret i Det britiske Luftforsvarsområde,

er fjendtlige objekter af intelligent (ujordisk eller fremmed) oprindelse, eller at de på nogen måde udgør nogen form for fjendtlig trussel.”

Rapporten konkluderer endvidere, at der ikke findes beviser for, at der eksisterer faste objekter, som kan udgøre en kollisionsrisiko.

UAP er den betegnelse, som man hele rapporten igennem anvender for ufo-fænomener.

AF OLE
HENNINGSEN

Baggrunden

Den britiske regering har længe benægtet, at den skulle have foretaget en hemmelig undersøgelse af ufo-fænomener. Men det var meget langt fra sandheden. Det britiske Forsvarsministerium har indsamlet rapporter om uidentificerede himmelobjekter i mere end et halvt århundrede.

Winston Churchill spurgte den 28. juli 1952 Forsvarsministeriet:

"Hvad er der om al snakken om flyvende tallerkener. Hvad drejer det sig om? Hvad er sandheden? Lad mig snarest muligt få en rapport herom."

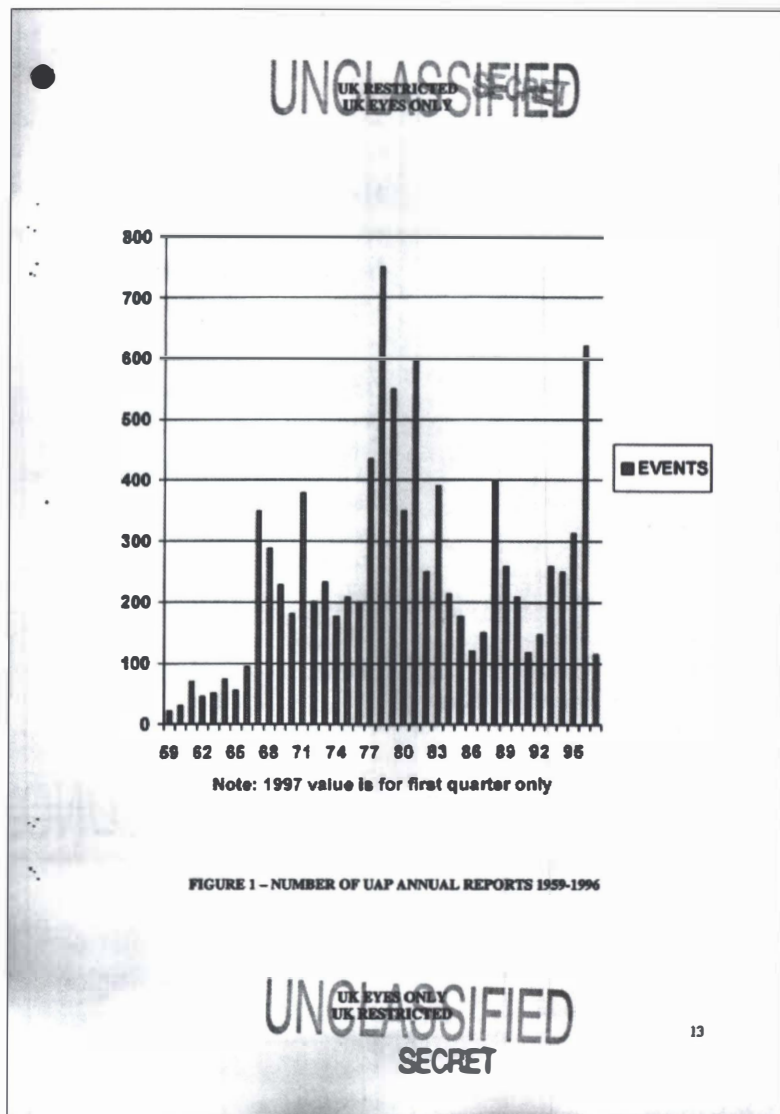
Og Churchill fik sit svar, hvis indhold imidlertid først i 2001 blev frigivet af Det britiske Forsvarsministerium. Det var en rapport fra den såkaldte "Arbejdsgruppe om Flyvende Tallerkener", der blev brugt til at briefe Winston Churchill i 1952 om situationen på området. Siden da har Forsvarsministeriet hævdet, at det aldrig har undersøgt, hvad ufoer faktisk var. Men i december 1996 blev en undersøgelse påbegyndt i største hemmelighed i forbindelse med oprettelsen af en elektronisk database over UAP-rapporter.

I april 1997 blev det besluttet, at Forsvarets Efterretningstjeneste udelukkende skulle modtage rapporter fra såkaldt troværdige vidner. Dette medførte et drastisk fald i antallet af modtagne rapporter.

Undersøgelsen og rapportskrivingen blev betroet en sikkerhedscleareret ekspert, der arbejdede for Forsvarets Efterretningstjeneste i kontorer i Whitehall i London. Under projektets kodenavn *CONDIGN* var han fra 1996 til 2000 beskæftiget med undersøgelsen og afsluttede den med en rapport om emnet "den potentielle fare Storbritanien kunne stå overfor i forbindelse med UAP (Unidentified Aerial Phenomena) – uidentificerede luftfænomener – UFO'er".

Rapportens navn blev: *Unidentified Aerial Phenomena in the UK Air Defence Region: Executive Summary. Scientific & Technical Memorandum – No. 55/2/00*, dateret december 2000, og den blev officielt udarbejdet af *Defence Intelligence Analysis Staff* – Analyseafdelingen i Forsvarets Efterretningstjeneste – DI55.

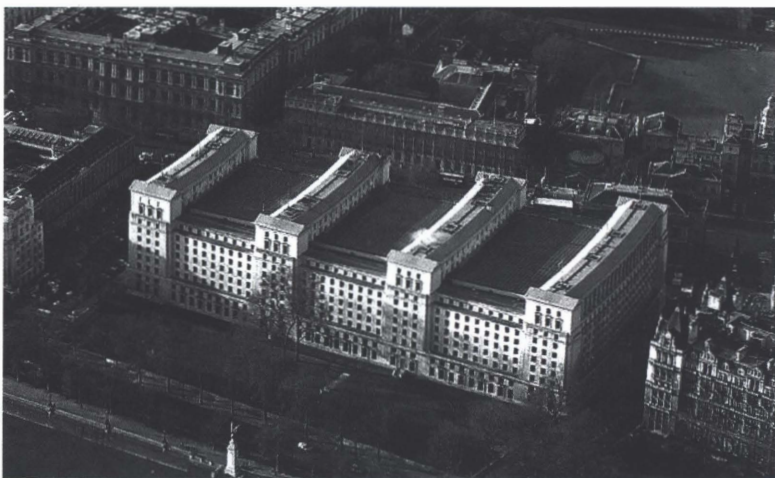
Eksperten, hvis identitet indtil videre ikke kendes, meddelte Forsvarsministeriet, at han ønskede

at holde lav profil med baggrund i den mulige forlegenhed, regeringen kunne komme i, hvis hans arbejde blev kendt i offentligheden.

Den ukendte eksperts arbejde blev færdiggjort i marts 2000, og

rapporten blev i første omgang hemmeligtstempelt for at begrænse dens cirkulation og for at sikre, at den ikke blev offentliggjort på daværende tidspunkt. Den blev kopieret til tre medarbejdere på

Det britiske forsvars efterretningstjeneste har kontorer i Whitehall i London, og her henvender britere sig til ufo-desken (ufo-skranken), hvis de har ufo-spørgsmål.

højt niveau i Forsvarsministeriet og i Luftvåbnet og dernæst arkiveret på forskellig vis. Der blev kun fremstillet i alt 11 eksemplarer. Selv ministre og de embedsmænd, som havde med den såkaldte "ufo-desk" i Whitehall at gøre, fik ikke konklusionerne at se. Denne "ufo-desk" er det sted, man officielt henvender sig til i Forsvarsministeriet, hvis man har spørgsmål ang. ufo-rapporter.

Nick Pope, der gennem flere år netop arbejdede i "ufo-desken" i Whitehall, har således også efterfølgende benægtet, at han skulle være involveret eller i det hele taget have haft kendskab til rapporten eller dens tilblivelse.

Rapportens frigivelse

Rapporten var altså fra starten ikke bestemt for en almindelig offentliggørelse og derfor hemmeligtstempet med betegnelsen "UK eyes only" – "Kun for britiske øjne". Når den hidtil hemmeligholdte rapport i det hele taget er kommet frem i dagens lys, skyldes det den britiske lovgivning om offentlighed i forvaltningen – Freedom of Information Act – og ikke mindst den seriøse og ihærdige britiske ufo-forsker David Clarke fra Sheffield Hallam University i England.

I januar 2005 opdagede David Clarke henvisninger til en undersøgelse eller en rapport med kodenavnet *CONDIGN*, og i september var han og hans kollega Gary Anthony kommet så vidt i deres fælles undersøgelser, at de hver for sig og med forskellige begrundelser kunne indgive hver deres begæring om frigivelse af denne specifikke rapport.

CONDIGN-rapporten blev frigivet til de to forskere i april måned 2006, og Det britiske Forsvarministerium valgte efterfølgende at lægge hele rapporten ud på internettet den 15. maj 2006.

Rapportens formål og indhold

I rapportens indledning skriver forfatteren, at der åbenbart kun er to ting, der har ændret sig i årenes løb:

- Der rapporteres nu flere ufo'er – eller UAP'er, som rapporten hele tiden benævner fænomenerne.
- Og dernæst er der nu også flere typer af objekter på himlen, der kan misidentificeres.

Formålet med undersøgelsen var at finde ud af, om der var nogen værdi i de ufo-observationer, der

blev indberettet til Forsvarets Efterretningstjeneste i de seneste 25 år. Var der beviser for, at de indebar nogen fare for Storbritannien, og kunne man fx identificere mulige militære teknologier involveret i de rapporterede fænomener?

Konklusioner og anbefalinger findes i det overordnede resume, og dernæst følger tre afsnit, der i alt fylder 240 Mb i pdf-format.

Selv om forfatteren ser ud til i høj grad at have forsøgt at systematisere rapportens fremstilling af bl.a. arbejdsmetode samt de anvendte kildematerialer, virker rapporten ikke særlig tilgængelig – og det uanset, om man sidder med den elektroniske udgave på skærmen eller papirudgaven i hånden. Måske netop den høje detaljeringsgrad er skyld i, at overblikket umiddelbart kan fortone sig.

Afsnit 1

Det første afsnit beskriver baggrunden, undersøgelsens metode og statistisk analyse samt konklusioner og anbefalinger og var oprindeligt stemplet fortroligt.

Her i indledningen oplyses læseren som udgangspunkt om, hvordan ufo-fænomener if. de indberettede rapporter almindeligvis tager sig ud. Det anføres også, at det er indiskutabelt, at UAP-fænomener eksisterer, og at UAP'er bl.a. er i stand til at svæve, lande, starte igen, accelerere til usædvanlige hastigheder og forsvinde. Endvidere tilføjes det, at de kan udvise aerodynamiske karakteristika ud over, hvad man kender fra bemandede eller ubemandede fly eller raketter.

Da det hidtil ikke har været muligt at finde en troværdig forklaring på fænomenernes oprindelse, anføres det endvidere i rapportens indledning, at man med en sådan oversigt over 30 års informationer og et nærmere studie af specielt de seneste 10 års informationer, måske kunne forvente ved undersøgelsens afslutning at være i stand til at pege på en fornuftig og rimelig forklaring på disse fænomener, bl.a. også med hjælp fra videnskaben.

Et af formålene med undersøgelsen var at fastslå, om UAP-rapporterne fx indeholder noget, der kan være af værdi for Forsvarets Efterretningstjeneste. Dette afvises så efterfølgende i rapporten med en kraftig understregning af, at de oplysninger, der findes i afdeling DI55 fra de seneste 30 års UAP-rappor-

ter, netop ikke er fundet på nogen måde at have nogen form for værdi for Forsvarets Efterretningstjeneste.

Undersøgelsen har imidlertid afdækket en række teknologiske emner, der kan have forsvarsmæssig interesse, hedder det sig. Men når rapporten slår fast, at UAP-fænomenerne som sådan eksisterer, og de ikke har nogen forsvarsmæssig interesse, hvad skyldes fænomenerne så?

Her peger rapporten på de kendte *naturlige årsager*, som har været fremme i årevis, og som alle seriøse ufo-organisationer verden over kan skrive under på:

- misopfattelse af almindelige luftfartøjer m.v., ofte iagttaget af fuldstændigt troværdige vidner, men under uvante eller usædvanlige omstændigheder.
- kendte naturfænomener, der er blevet fuldstændigt misopfattet af observatøren.
- sjældne naturfænomener, der måske er tiltaget i antal pga. naturlige forandringer og muligvis øges af menneskeskabte faktorer, som fx røg og støv.

Yderligere slår rapporten fast, at fænomenerne ikke kan relateres til en enkeltstående stat. Det nævnes, at der ikke er bevis for, at fænomenerne er fjendtlige eller under nogen form for kontrol, udover de almindeligt kendte naturkræfter. Der peges endelig på, at meteoror og deres kendte effekter – og muligvis visse andre mindre kendte effekter – er årsag til nogle UAP-rapporter.

Rapportskriveren noterer, at der skam findes *usædvanlige fænomener i atmosfæren*, der ser ud som de rapporterede UAP-fænomener. Men det foreliggende bevismateriale antyder, at disse fænomener – bortset fra dem der næmt og tilfredsstillende kan forklares – består af adskillige typer af sjældne naturfænomener i atmosfæren og ionosfæren.

Nogle af disse fænomener er knapt nok kendt. Det er åbenbart, at fænomenerne har været rapporteret som usædvanlige tilfælde i historisk tid naturligvis med anvendelse af datidens sprogbrug. Det anføres, at der er overvældende bevis for teorien om, at denne type af observationer ret sikkert skyldes fysiske, elektriske og magnetiske fænomener i atmosfæren, mesosfæren og ionosfæren. De optræder i forbindelse med mere end en enkelt vejrtype m.v.

Der synes at være en stor sandsynlighed for, at i det mindste

Umiddelbart ser det ud, som om rapportens forfatter generelt kun har haft adgang til – eller ønsket at referere til – almindelige eller offentligt kendte kildematerialer, når det drejer sig om omtalen af andre landes aktiviteter på området.

Censur visse steder

Visse linjer eller passager i de forskellige afsnit i *CONDIGN*-rapporten er fjernet før offentliggørelsen. I forbindelse med frigivelse af dokumenter under den såkaldte Freedom of Information Act censureres disse dokumenter, og der fjernes oplysninger, som efter myndighedernes opfattelse kan skade Forsvaret (sektion 26), evt. kan skade forholdet til fremmede stater (sektion 27), og endelig fjernes såkaldt personlige oplysninger (sektion 40).

Hvor der er fjernet linjer eller afsnit i rapporten, er det samtidig anført, hvilken af ovennævnte begrundelser, der ligger til grund for, at man ikke ønsker oplysningerne offentliggjort.

Ikke besøg udefra

Det er som nævnt i første afsnit, man finder de konklusioner og anbefalinger, rapporten munder ud i.

Hovedanalysen, der også omfatter en gennemgang af rapporter modtaget under den kolde krig, opremser bl.a. nogle af de senere i medierne vidt publicerede konklusioner om, at der intet bevis er for, at nogen UAP, der er observeret i Det britiske Luftforsvarsområde, er fjendtlige objekter af intelligent (ujordisk eller fremmed) oprindelse, eller at de på nogen måde udgør nogen form for fjendtlig trussel.

Rapporten konkluderer endvidere, at der intet bevis er for, at der eksisterer faste objekter, der kunne udgøre en kollisionsrisiko, selv om fremtidige flykollisioner efterfølgende alligevel ikke helt udelukkes i rapporten.

Forsøg på at forfølge uforklarlige objekter, der helt klart kan skifte position hurtigere end et fly, er i andre lande resulteret i ulykker med dødelig udgang. Der er imidlertid ingen tegn på, at noget sådant er hændt i engelsk luftrum i forbindelse med forfølgelse af UAP'er, siger rapporten videre.

Anbefalinger

På trods af, at undersøgelsen ikke umiddelbart kan give vished om en

forklaring på alle UAP-fænomener, er de foreliggende beviser tilstrækkeligt overbevisende til at udarbejde én hovedanbefaling og fire mindre, skriver rapportens forfatter.

Rapporten anbefaler derfor, at det ikke længere bør være nødvendigt for DI55 – Analyseafdelingen i Det britiske Forsvars Efterretnings-tjeneste – at beskæftige sig med UAP-rapporter, da sådanne rapporter tydeligvis ikke indeholder nogen form for oplysninger af værdi for Forsvarets Efterretnings-tjeneste.

Det nævnes endvidere i anbefalingerne, at studiet er blevet udført og sammenlignet både på udvalgte UAP-rapporter over en 10-årig periode under den kolde krig samt rapportmateriale efter den kolde krig. Der blev ikke fundet nogen nævneværdige forskelle i resultaterne fra de to forskellige perioder. Det er derfor ikke sandsynligt, at yderligere indrapporteringer drastisk vil ændre på de resultater, man allerede er nået frem til. Rapporten anbefaler derfor, at den til formålet oprettede database ikke længere opretholdes.

Det anbefales endvidere, at oplysningerne om de mere flysikkerhedsmæssige aspekter i rapporten, herunder også vedr. radarobservationer, kommunikerer videre til de forskellige militære og civile luftfartsmyndigheder. Samtidig understreger man, at selv om der har været en stigning i antallet af UAP-tilfælde, så er sandsynligheden for at være ude for en UAP særdeles ringe.

Der advares samtidig mod at forsøge at udmanøvrere en UAP under eventuel forfølgelse. Selv om det ser ud til, at UAP-fænomener er "venligtsindede" over for civil lufttrafik, bør piloter i større højder rådes til ikke at foretage kursændringer udover om muligt at flyve væk fra det.

At plasma og magnetiske felter har en betydning i forbindelse med UAP-fænomener, var åbenbart et overraskende resultat i forbindelse med undersøgelsen. Rapporten anbefaler derfor til slut yderligere forskning i anvendeligheden af forskellige former for plasma i forbindelse med nye militære tiltag.

CONDIGN contra Condon

Det er nærliggende at sammenligne *CONDIGN*-rapporten fra Det britiske Forsvarsministerium med det store universitetsstudie, Condon-

rapporten, som blev udarbejdet i 1969 på foranledning af Det amerikanske Luftvåben.

Det amerikanske Luftvåbens ufo-undersøgelsesprojekt "Project Blue Book" blev nedlagt den 17. oktober 1969 som en følge af udgivelsen af den såkaldte Condon-rapport, "Scientific Study Of Unidentified Flying Objects", der konkluderede, at ufo-fænomenet ikke var værd at undersøge videnskabeligt.

Condon-rapporten er et digert værk på 1.485 sider og udarbejdet af et videnskabeligt team ved University of Colorado under ledelse af dr. Edward U. Condon. Gennem to år undersøgte teamet udvalgte ufo-hændelser, og trods Condons skeptiske holdning til fænomenet forblev 40 % af de undersøgte hændelser i rapporten uopklarede.

Både den engelske og den amerikanske undersøgelse er blevet til på baggrund af et ønske fra de militære myndigheders side om at få undersøgt tingene, og begge undersøgelser ender stort set op med samme type af konklusion:

Der er i alle de mange ufo-rapporter ikke noget om snakken om besøg fra verdensrummet, og de fleste rapporter har naturlige årsager og skyldes mistolkninger af kendte fænomener på himlen, såsom astronomiske objekter, fly og balloner.

Begge rapporter har endvidere det tilfælles, at de mest interessante ting måske står gemt rundt om i rapporternes forskellige afsnit. Men hvor der var utroligt mange, mere detaljerede beretninger og undersøgelsesresultater at læse i den amerikanske Condon-rapport, indeholder den britiske *CONDIGN*-rapport ikke sådanne detaljer. Det er også en af de mangler, som kritiske læsere af rapporten har påpeget, og som efterfølgende er blevet voldsomt diskuteret i nyhedsgrupper på internettet.

I Condon-rapportens tilfælde var der tale om en lang række forskere, der havde lejlighed til at skrive deres afsnit af den fremlagte rapport, i visse tilfælde havde de oven i købet mulighed for at foretage yderligere undersøgelser på stedet, hvor de aktuelle begivenheder havde udspillet sig.

Og hvad så?

Den frigivne rapport fra Det britiske Forsvarsministerium evner heller ikke én gang for alle at sætte et punktum for debatten om ufo-fænomenerne.

Efter de foreliggende oplysninger har der kun været en enkelt person involveret i udarbejdelsen af *CONDIGN*-rapporten for Det britiske Forsvarsministerium. Så alene med den baggrund kan man retfærdigvis nok heller ikke forvente et større eller anderledes udbytte af studiet end det foreliggende.

Naturligvis yder denne kortfattede gennemgang af væsentlige dele af den engelske rapport ikke rapportens forfatter fuld retfærdighed. Men det er åbenbart, at han i høj grad har forelsket sig i ideen om forskellige typer af plasmaforekomster i den øvre atmosfære, og han forsøger at forklare utroligt mange ufo-beretninger på denne måde. Bemærkningerne om påvirkning af

vidnernes forklaringer om, hvad de har observeret, virker fx ikke specielt overbevisende.

Når man så tilsyneladende i videst muligt omfang har anvendt mere eller mindre offentligt tilgængelige kildematerialer, må det siges at være begrænset, hvad nyt man kunne komme frem til selv med nogle års fuldtidsarbejde.

De anvendte formuleringer i konklusioner og anbefalinger har da også allerede været årsag til vidt forskellige udlægninger af teksten i medierne ved offentliggørelsen, lige fra overskrifter om, at ufoerne skam eksisterer, til at ufoerne nu endelig er jordet.

Det bedste i den sammenhæng er naturligvis, at man ved hjælp af

en ihærdig ufo-forsker har fået offentliggjort en ellers hemmelig ufo-undersøgelse.

Læs selv "hemmelighederne"

- *CONDIGN*-rapporten kan downloades og læses i sin helhed på adressen:
<http://www.mod.uk/DefenceInternet/FreedomOfInformation/PublicationScheme/>

- Condon-rapporten kan læses på:
<http://www.ncas.org/condon/index.html>

Fly forfulgt af lysende kugle

"Vi bliver forfulgt af et kraftigt lys på vores styrbords side – samme højde – samme hastighed! Vi kan ikke identificere noget, kun en lyskugle, en stor lyskugle!" Sådan lød det over radioen fra kaptajn Kahn i en Hawker Siddeley 748 fra Guyana Airways. Fænomenet blev set i 1981/82 af mere end hundrede mennesker, heriblandt piloter og kabinepersonale på en Boeing 737.

Dieter Betz var styrmand på en Maersk Air Boeing 737, som dengang fløj på en leasingkontrakt for Guyana Airways. Han fortæller her om den hårrejsende oplevelse.

Vi stod på startbanen i Trinidad og ventede på tilladelsen fra tårnet. Solen hvilede på horisonten for enden af det rødligt skinnende asfaltbånd. Få ting er smukkere end vestindiske solnedgange. Hele himlen stod i flammer. Solen sank hurtigt her tæt ved ækvatoren. Den forsvandt lodret bag fjerne bjerge, og lyset

forsvandt i samme tempo som i det kongelige teater, før tæppet bliver trukket fra.

Vi slap hestene løs, og flyet sprang nærmest frem, da vi løsne bremsene med motorerne i fulde omdrejninger. Da vi stak næsen i vejret, forvandlede vores moderne Boeing jet til en tidsmaskine. For et

kort øjeblik kunne vi skrue tiden tilbage. Vi fik Solen til at stå op igen. En ny solopgang! Vi fik lokket den orangefarvede skive endda et godt stykke op over horisonten, inden vi nåede vores flyvehøjde på 33.000 fod. Der kunne vi i ro og mag se den atter gå ned – og for sidste gang i dag.

Da vi flyver over Orinoco flodens delta, er det mørkt. Tid til at spise den fladtrykte og kolde halve kylling, pakket i plast på en paptallerken. Det er alt, hvad Guyana Airways kan byde på af kulinariske oplevelser til både passagerer og crew. Kylling, kylling og kylling. Nu forstår jeg, hvorfor min ven Stevie er blevet multimillionær som chickenfarmer i Guyana.

Der er stille på frekvensen. Ikke megen trafik i denne del af verden. Derfor er vi ved at spilde kaffen, da vi forlader Trinidads frekvens og skifter til Georgetown. Skipperen tager uvilkårligt fødderne ned fra in-

strumentbrættet. Vi lytter begge meget anspændt. Der er en, som snakker meget højt og meget hurtigt på Georgetown Radio. Jeg genkender pilotens stemme – det er en af vores gyanesiske kollegaer. Jeg har fløjet fragt sammen med ham, og det er også fragt og post, han flyver i nat.

og holder sig bag flyet. Men det holder sig så tæt på, at hele flyet er badet i lys, som fra et kæmpe spotlight. Kahn kravler tilbage i sædet og spænder sig fast. "Tak, Sam, jeg har den" og drejer skarpt til venstre. Et øjeblik er cockpittet badet i lys, så forsvinder det bag flyet igen.

Så begynder han nedstigningen, og da han får Timehris lufthavn i sigte, er lyset bag ham pludselig forsvundet. Vi hører ham bekræfte landingstilladelsen fra tårnet. Så er der stille igen. Vi har dæmpet cockpitlyset til det mindste. Det er en stjerneklar nat uden måneskin. Vi begynder at gå ned og stirrer ud i mørket. Landet under os er kulsort, ikke som i Europa, hvor jorden ligner et tæppe af lys om natten. Her er bare mørkt, ikke et eneste lys, end ikke et bål som kunne tyde på, at der var mennesker dernede. Vi flyver over et sumpområde, og vi kan se stjernerne spejle sig og trække lysende baner i vandet mellem træerne. Her bor ingen mennesker. Det er et ufremkommeligt malariahelvede.

Besætningen på denne Hawker Siddeley 748 fra Guyana Airways blev forfulgt af en stor lyskugle. (Foto: Dieter Betz)

En lysende kugle

Hans tomotorede Hawker flyver kun halvt så hurtigt som vores Boeing 737, men han ligger næsten 100 mil foran os, og nu kommer hans stemme igen og gentager:

"Vi bliver forfulgt af et kraftigt lys på vores styrbords side – samme højde – samme hastighed! Vi kan ikke identificere noget – kun en lyskugle – en stor lyskugle!"

Kaptajn Kahn i Guyana Airways' Hawker Siddeley 748 spænder sig løs og kravler over postsækkene ind i den mørke kabine. Her kan han studere fænomenet bedre uden nogen form for forstyrrende lys fra cockpittet. Men der er intet, som kunne tyde på, at det er en flyvemaskine af nogen art. En helikopter vil give reflekser fra rotorbladene eller genskin fra dens metalkrop, også på et almindeligt fly vil der være et eller andet, som vil kaste lyset tilbage fra en blank overflade, et vindue eller andet skinnende.

Kahn råber til sin styrmand: "Sam, drej til højre – men langsomt, ganske langsomt!" Fragtflyet krænger svagt til højre og nærmer sig lyset, mens flyet og lyset stadig følges ad med en hastighed af 400 km i timen. Lyskuglen bliver endnu kraftigere, kommer tættere på. Kahn bliver blændet af det i det mørke fragtrum. Han skulle lige til at råbe "stop, Sam!", da lyset begynder at sakke langsomt agterud

Men kaptajn Kahn er ikke en mand, som man gør grin med. Han anmoder Georgetown Radio om at måtte skifte højde. Kontrolleren siger, at han må gøre lige, hvad der passer ham – der er ikke anden trafik i luften end os. Men vi ligger langt bag ved ham. Og skipperen i fragtflyet forsøger alt, hvad der er forsvarligt med sit tunge fly for at ryste lyskuglen af sig: Han stiger og sagner farten, han synker og drejer, og vi følger hans transmissioner over radioen med hjertebanken.

"Jeg laver et 360 graders drej, men tingesten holder sig bag flyet, uanset, hvad vi gør."

Det uidentificerede lysfænomen blev set over Guyana, der ligger i den nordlige del af Sydamerika lige ud til Atlanterhavet. (Foto: Dieter Betz)

En hilsen på to sekunder

Vi nærmer os stedet, hvor fragtflyverens besætning sidst så lysfænomenet. Vores flyvehøjde er 500 ►

Kort over observationsstedet gengivet efter Kongelig Dansk Aeroklubs tidsskrift FLYV, januar 2006.

meter, og hastigheden er nu stærkt reduceret, lige før vi skal sætte flaps. Alt ligger mørkt hen, kun langt ude i horisonten et svagt lys-skær fra Georgetown. Herfra og til byen er alt sump, vand og træer.

Pow! Vi farer sammen. Et lys bliver tændt foran os i lavere højde, og cockpittet er oplyst som i dagslys som at flyve mod Solen, men her i mørket blænder det som tusinde sole. Lyskilden bevæger sig ikke. Den står stille og forsvinder under os, da vi flyver hen over den.

"Det er løgn!" siger skipper og kalder Georgetown. Vi får lov til at lave et drej tilbage mod den lysende kugle. Vi kalder på stewardessen. Hun slukker lyset i passagerkabinen og beder folk om at kigge ud af vinduerne. Vi skal søreme have mange vidner til dette her! Og der er godt hundrede passagerer ombord.

Under drejet kan vi se lyset igen. Og "vi" betyder nu os alle sammen, passagererne og stewardesserne med.

Vi går længere ned med kurs direkte mod lyskuglen, som brænder i vores øjne. Skipperen har hånden på lyskontakten. Det er en samlekontakt, som tænder alle landingslys på én gang.

"OK! Så er det nu!" siger han og tænder samtlige lys med et smæld. Han tæller højt og langsomt "et-to", to sekunder. Så slukker han, igen alle på én gang.

Og så sker det! Lyskuglen foran os slukker lyset i to sekunder og tænder igen. Så glider den ind under flyet og forsvinder bagud. Stewardessen, som står bag os i cockpittet, giver et hvin fra sig. Mine nakkehår er rejst.

Skipperen rømmer sig og siger: "Lad os komme hjem! Vi kan ikke bruge mere af hr. Møllers brændstof til det pjat." Vi noterer positionen og giver den til tårnet.

Ved solopgang starter den største eftersøgning, Guyanas regering kan stille på benene. Især militæret er ude med alt, hvad der kan flyve. Helikoptere, Skyvans, Twin-Otters og mange småfly er ude at søge. Området bliver finkæmmet, men resultatet er nedslående. Man finder intet, absolut intet.

Skipper og jeg er glad for, at vi ikke var alene om oplevelsen. Det vægter tungt at have over et hundrede vidner, og tilfældet satte en diskussion i gang. Folk kom frem med deres iagttagelser – og det var ikke småting. Mange piloter havde

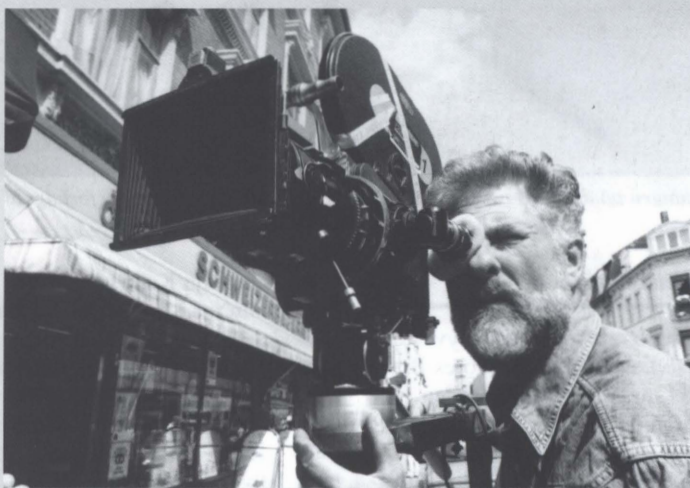
holdt på deres hemmelighed. Og med god grund: de vil ikke være til grin eller måske udsættes for en drugtest. De kom nu frem med de mest utrolige historier, alt for mange til der er plads til her.

Da jeg spurgte skipperen, om han troede, at der var intelligent liv derude i universet, svarede han:

"Gud er der så. Det må være derfor, de ikke har kontaktet os."

Dieter Betz

Filmfotografen Dieter Betz in action.
(Foto: Dieter Betz)

Det er nu 50 år siden, at flyveren, fotografen, forfatteren, foredragsholderen og eventyreren Dieter Betz begyndte at flyve. Den første flyvetur foretog han som 15-årig i et svævefly. Siden da har han fløjet rundt regnet 16.000 timer i over 100 forskellige typer fly – lige fra veteranfly til moderne Boeing-jet. Han har overlevet tre flystyrt og er naturligvis medlem af Eventyrernes Klub.

Efter at Dieter Betz har prøvet stort set alt inden for civil luftfart, er han nu vendt tilbage til den efter hans mening rene form for flyvning: Svæveflyvning. Han er instruktør i Viborg svæveflyveklub (www.vbsk.dk) og tilbringer vinteren på New Zealand, hvor han flyver som instruktør og konkurrencepilot.

Dieter Betz har udgivet 10 bøger for børn, deriblandt den prisbelønnede bestseller "Bjørnefamilien" (Gyldendal 1991), som blev trykt i 50.000 eksemplarer. Den er oversat til ni sprog og udkom bl.a. i USA. Det er en billedbog (fotografier) om Alaskas brune bjørne.

Efter rejser i 98 lande har Dieter Betz et stort foredragsrepertoire, der kan ses på hans hjemmeside: www.betz.dk/

Artiklen om Dieter Betz' ufo-oplevelse som styrmand på et Maersk Air Boeing 737 over Guyana i Sydamerika har været trykt i Kongelig Dansk Aeroklubs tidsskrift FLYV, januar 2006, og er gengivet med forfatterens tilladelse.

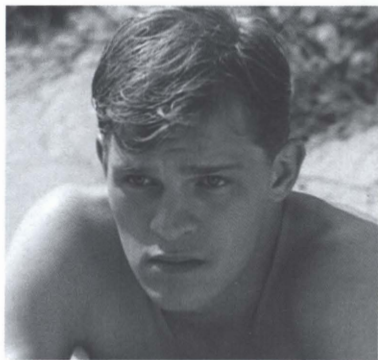
Ole Henningsen

Jeg har set en ufo!

Danske medier har gennem årene omtalt, at skuespilleren Lars Bom i sine unge dage så et ufo-fænomen. UFO-Nyts redaktion har undersøgt sagen nærmere og fået observationen bekræftet direkte hos observatøren.

Lars Bom fortæller til *UFO-Nyt*:

"Det var i sommeren 1978 – i slutningen af juli, starten af august – deromkring, og jeg holdt ferie på øen Menorca sydvest for en af hovedbyerne Ciadadela. Vi var nogle venner, der lå i telt på en strand ved navn Cala Macarella, og det var her, vi oplevede fænomenet."

En ung Lars Bom.

Lars Boms oplevelse som 17-årig ferierende turist gjorde et stort indtryk på ham:

"Vi blev vækket midt om natten af nogle ophidsede italienere, som råbte, at vi skulle skynde os at komme ud af teltet, for de havde set en ufo, og den var der stadigvæk.

Vi troede først, de lavede fis med os, men til sidst hev de teltplokkene op for at få os ud af teltet og se, hvad de havde fået øje på. Og ganske rigtigt, italienerne havde ret. Ude over havet ca. 200 m fra strandkanten, måske mere, så vi en lysende 'guldkugle', som bevægede sig langsomt langs kysten med retning fra vest mod øst.

Størrelsen på den lysende kugle har jeg svært ved at huske, men jeg mener, den var på størrelse med en mellemstor til stor badebold, og den bevægede sig med en fart af ca. 7-8 km i timen ca. 20 meter over vandet. Hastigheden var ikke højere, end at vi kunne gå langs stranden og følge den, indtil den forsvandt rundt om en klippepynt. Og vi var en 20-30 mennesker, der på denne måde gik langs stranden og iagttog den lysende kugle.

AF OLE
HENNINGSEN

På stranden Cala Macarella på Menorca havde den unge Lars Bom og vennerne en spændende oplevelse i sommeren 1978. Den spanske ø Menorca ligger i Middelhavet nordøst for Mallorca.

Længden af min egen observation var vel ca. 30 sek.-1 minut, som jeg husker det.

Men det kan jo være, at hukommelsen spiller mig et puds.

Som jeg husker det, var det et mærkeligt lys i guld/orange, og lyset omkring kuglen var så stærkt, at vi ikke kunne se omridset af objektet, men det var et forholdsvis varmt gulligt skær.

Jeg kan tilføje, at tidspunktet var om natten mellem midnat og klokken 1, og resten af natten gik med at drikke os fulde i gin og snakke livligt om, hvad f... det var, vi lige havde set. Men det overbeviste i hvert fald mig om, at der er mere mellem himmel og jord.

Når jeg ikke har noget imod at fortælle *UFO-Nyts* læsere om min oplevelse, er det, fordi jeg synes, historien er interessant og mystisk, selv om det mystiske ellers ikke er noget, jeg dyrker overhovedet."

"Jeg håber, I kan bruge oplysningerne til noget, men det her har jeg altså haft svært ved at finde en forklaring på," slutter den 45-årige populære skuespiller.

Efterskrift

Jeg var i færd med at gennemse gamle videobånd, da skuespilleren

Lars Bom pludselig i starten af et bånd tonede frem på skærmen og bombastisk erklærede: Jeg har set en ufo! Og så fortalte han kort videre om sin oplevelse.

Nu havde jeg ved forskellige lejligheder set henvisninger i pressen til Lars Boms observation uden dog at have nærmere data ved hånden. Alligevel havde det slået mig, at der måske meget vel kunne være et sammenfald med en eller flere af de observationsberetninger fra Mallorca og fra Tenerife, som med fotodokumentation lå i vore arkiver. Måske var det i virkeligheden det samme, Lars Bom havde set, og som der evt. kunne findes en forklaring på. Så min nysgerrighed var virkelig vakt.

Lars Bom berettede om sin ufo-oplevelse i introduktionen til udsendelsen *Naturbilleder*, der blev sendt

Observationer

på TV2 den 30. november 1997. Udsendelsen handlede om "Asteroi-der på kollisionskurs med Jorden" og blev også rundet af af Lars Bom, der endnu en gang bedyrede, at det skam var sandt, hvad han tidligere i udsendelsen havde fortalt om sin ufo-oplevelse.

Efter at have korresponderet med Lars Bom om hans oplevelse, sendte jeg ham nogle af optagelserne fra Mallorca og Tenerife. Men efter hans opfattelse lignede det slet ikke den lyskugle, som han og hans venner havde observeret:

"Det, vi så, var meget tættere på, som sagt kun et par hundrede meter, og der var ingen hale efter, kun kuglen. Der var ingen by i nærheden, kun mørke rundt omkring os, og så denne lysende kugle der bevægede sig langsomt langs kysten."

En søgning i den tilgængelige spanske ufo-litteratur og henve- delser til SUFOI's kontakter blandt seriøse ufo-forskere i Spanien og Italien har ikke bragt noget nyt frem om eventuelle sammenfald af obser- vationer fra Menorca/Mallorca-om- rådet i Middelhavet.

Der er forespurgt i det spanske FOTOCAT-katalog over fotos fra Spanien, men de har intet fra denne periode. Heller ikke det spanske kartotek over ufo-observationer har optegnelser fra det pågældende tids- punkt for Lars Boms og vennernes ufo-observation.

Der findes altså ikke andre til- svarende indberetninger i arkiverne, så pr. definition har Lars Bom sta- dig set en ufo!

*Den 12. juni 1974
fotograferede en
dansk familie dette
lysfænomen fra
Mallorca. Sandsyn-
ligvis er der tale
om lysfænomener
i atmosfæren i
forbindelse med en
raketopsendelse ved
den franske Atlan-
terhavskyst.
(Foto: SUFOI Pic-
ture Library)*

*Sådan tog himlen
sig ud fra Tenerife
om aftenen den 5.
marts 1979, efter at
en slags "lysende
kugle steg op fra
havet". Himmel-
fænomenet skyldes
efter de forelig-
gende oplysninger
opsendelse af et
missil fra en ubåd
i Atlanterhavet.
Tusindvis af men-
nesker så fænome-
net: Der blev taget
masser af billeder,
også af danskere,
ligesom fænomenet
blev registreret af
spanske militære
myndigheder.
(Foto: SUFOI Pic-
ture Library)*

Jagten på Jordens tvilling

Siden 1995 har astronomer afsløret planeter i kredsløb om andre stjerner end Solen – såkaldte exoplaneter, men vi har endnu ikke fundet Jordens tvilling.

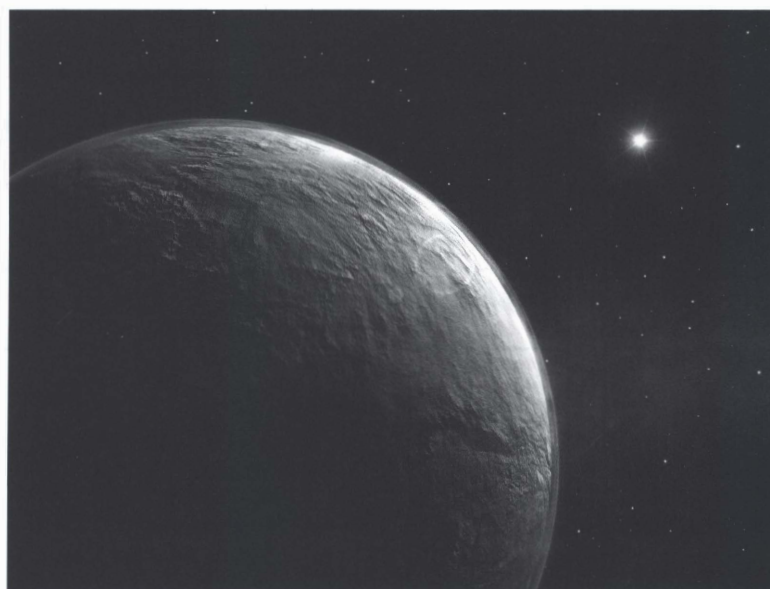
Ved udgangen af juli 2006 har astronomernes eftersøgning afsløret 196 exoplaneter. Dertil kommer 4 exoplaneter i kredsløb om pulsarer, der er hurtigtroterende rester af tunge stjerner, som har endt deres liv i en gigantisk eksplosion – en supernova. Jagten på exoplaneter er både vigtig for at lære mere om, hvordan planeter dannes og udvikler sig, og for at finde steder i universet hvor livet måske har slået rod. Jorden er det eneste sted i rummet, hvor vi indtil nu har set tegn på liv, så derfor er vores udgangspunkt for at finde planeter med liv at lede efter en planet som vores egen – Jordens tvilling.

De fleste af de exoplaneter, vi indtil nu har fundet, er imidlertid meget større og tungere end Jorden. De formodes at ligne vores Solsystems største planet, Jupiter, der er en gigantisk klode af gas uden fast overflade. Det er ikke nødvendigt, fordi denne type planeter er den mest almindelige. De store, tunge planeter er ganske enkelt lettere at finde.

Den letteste planet

Den hidtil letteste exoplanet i kredsløb om en stjerne blev opdaget sidste år af en international forskergruppe med et dansk islæt: astrofysiker Uffe Gråe Jørgensen fra Niels Bohr Institutet under Københavns Universitet. Planeten, der bærer det kønsløse navn OGLE-2005-BLG-390Lb, kredser om en stjerne, der er mindre og koldere end Solen. Stjernen ligger ca. 22.000 lysår fra Jorden i retning mod centrum af vores galakse, Mælkevejen. Planeten er kun ca. 5,5 gange tungere end Jorden og dermed det tætteste, vi endnu er kommet på at finde en exoplanet, der har samme størrelse som vores egen planet.

Astronomerne tror dog ikke, at den nyopdagede exoplanet minder meget om Jorden. Den kredser nemlig forholdsvis langt fra sin

lyssvage stjerne og er derfor efter alt at dømme en iskold verden med en overfladetemperatur på ca. -220 grader Celsius. Astronomerne formoder, at planeten er en isdækket klippeplanet, der muligvis har en tynd atmosfære. Derfor minder OGLE-2005-BLG-390Lb nok nærmest om en forvokset udgave af planeten Pluto.

Dansk teleskop på banen

Planeten er blevet opdaget med den såkaldte mikrolinse-metode, der er baseret på, at tunge objekter afbøjer lys, som passerer forbi. Det er et koncept, der har rod i Einsteins almen relativitetsteori, som er en generel teori for tyngdekraften. Hvis et tungt objekt – fx en stjerne eller en planet – står mellem Jorden og en stjerne, vil den fjerneste stjernes lys blive afbøjet på en sådan måde, at det fokuseres og forstærkes. Det mellemliggende objekts tyngdekraft virker altså som en linse.

For at afgøre, hvilken type objekt der passerer, skal den fjerne stjernes lysstyrkevariation dog følges meget nøje. Derfor er der oprettet et globalt netværk af teleskoper ved navn PLANET, som kan

alarmeres til at følge mikrolinse-begivenheder. I dette netværk indgår bl.a. det danske 1,54 meter teleskop på det Europæiske Syd Observatorium i Chile. I forbindelse med opdagelsen af OGLE-2005-BLG-390Lb var observationer med netop dette teleskop af helt afgørende betydning.

Mikrolinse-begivenheden blev registreret den 11. juli sidste år og blev i ugerne efter fulgt af PLANET-teleskoperne. Frem til den 10. august pegede alle observationer på, at det blot var en stjerne, der skabte begivenheden, men netop denne dag afslørede målinger lavet med det danske teleskop en afvigelse i lysstyrkevariationen, der bedst forklares med tilstedeværelsen af en planet.

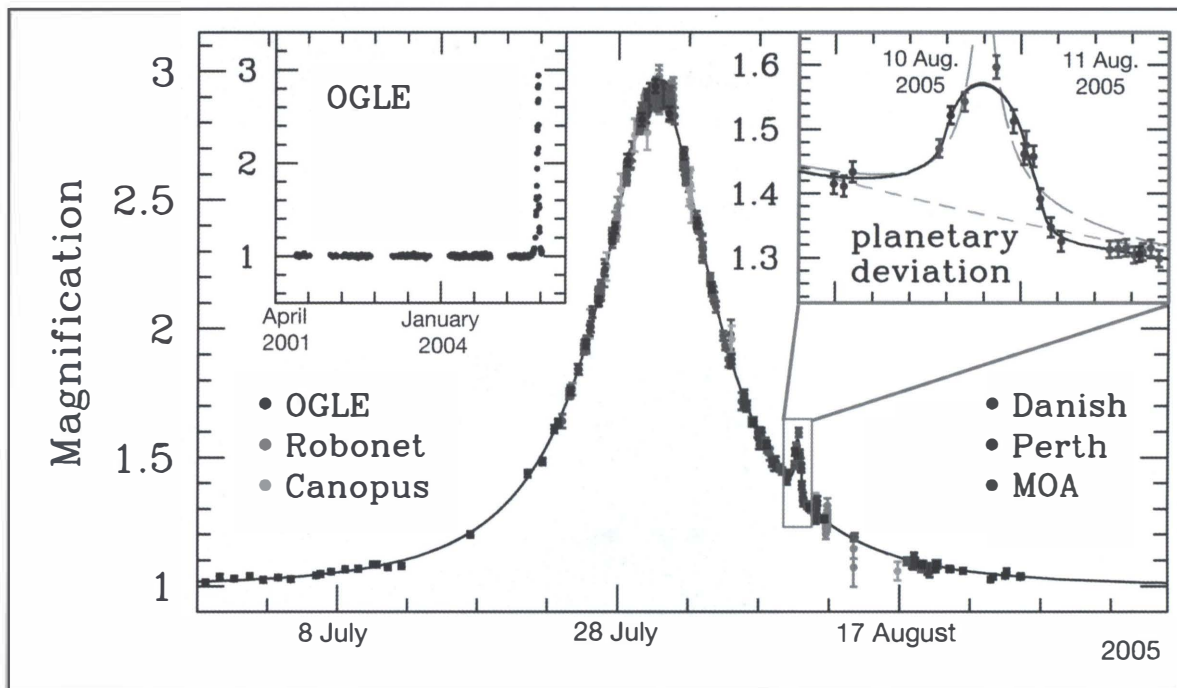
Mikrolinse-metoden er en af de bedste metoder, vi har til at finde planeter på størrelse med Jorden. Det er derfor ikke umuligt, at det bliver det danske teleskop i Chile, der på et tidspunkt bidrager til opdagelsen af den første exoplanet på størrelse med vores egen klode. Planeter opdaget med denne metode vil dog typisk ligge langt fra Jorden og vil derfor være vanskelige at undersøge nærmere.

AF MICHAEL
LINDEN-VØRNIE

*Exoplaneten
OGLE-2005-BLG-
390Lb er en kold
verden, der kred-
ser langt fra sin
stjerne.
(Illustration: ESO)*

Lysvariationen fra mikrolinse-begivenheden, der afslørede OGLE-2005-BLG-390Lb.

(Illustration: ESO)

Flere planeter om samme stjerne

Knap en fjerdedel af de kendte exoplaneter er medlemmer af et planetsystem med to eller flere planeter (47 exoplaneter ud af de 196 fordelt på 20 planetsystemer). Således har en gruppe af europæiske astronomer for nylig afsløret, at hele tre planeter kredser om stjernen HD 69830, der ligger ca. 41 lysår fra Jorden i det sydlige stjernebillede Puppis (Agterskibet). Stjernen er kun en smule lettere end vores egen stjerne, Solen. De tre exoplaneter er blevet afsløret vha. målinger lavet i 2004 og 2005 med det ultrapræcise HARPS-instrument, der er monteret på det Europæiske Syd Observatoriums 3,6 meter teleskop i Chile. HARPS finder exoplaneter ved at registrere den svage rokkebevægelse, stjernerne foretager, fordi planeternes tyngdekraft trækker i dem.

Selv om det ikke er første gang, astronomer har fundet flere exoplaneter, som kredser om den samme stjerne, så er der tale om det første eksempel på et planetsystem, hvor alle kendte medlemmer efter alt at dømme ikke er meget tungere end planeten Neptun i vores Solsystem. Astronomernes målinger viser, at planeterne alle mindst er mellem 10 og 18 gange tungere end Jorden (Neptun er 17,2 gange tungere end vores planet). De tre planeters midtelfaststand til HD 69830 er ca. 12 mio. km, 28 mio. km og 94 mio. km. Det svarer til hhv. 0,08, 0,19 og

0,63 gange gennemsnitsafstanden mellem Solen og Jorden. I disse baner har de tre exoplaneter en omløbstid på hhv. 8,67 døgn, 31,6 døgn og 197 døgn.

I den beboelige zone

Mens de to planeter således kredser tæt på stjernen, ligger den tredje tæt ved den indre grænse til den såkaldte 'beboelige zone', der er det område i et planetsystem, hvor temperaturen er passende til, at flydende vand kan eksistere på en planet med en fast overflade og tilstrækkelig tæt atmosfære. I vores Solsystem ligger Jorden og Mars i den beboelige zone. Da planeten i HD 69830's beboelige zone er noget tungere end Jorden, vil den dog næppe ligne vores planet. Omfattende teoretiske beregninger har da også vist, at planeten formentlig har en kerne af klippe og is, der er omgivet af en meget stor gasatmosfære. Ifølge beregningerne er den inderste planet hovedsageligt opbygget af klippe, mens den mellemste består af både klippe og gas.

En yderligere interessant detalje ved HD 69830's planetsystem er, at det efter alt at dømme også indeholder en betydelig mængde større og mindre klippestykker – et asteroidebælte. Det viser infrarøde observationer lavet med NASA's rumobservatorium, Spitzer. Med planet-trioen og asteroidebæltet omkring HD 69830 har astronomerne altså fået et unikt eksempel på et

exoplanet-system, der kan bidrage til at øge vores viden om, hvordan planeter og planetsystemer dannes og udvikler sig.

Planetpassager i kikkerten

Selv om de fleste exoplaneter afsløres med store teleskoper, kan mindre teleskoper dog også være med. Det har en international gruppe bestående af både amatører og professionelle vist ved at afsløre en planet, der kredser om en stjerne, som ligger ca. 600 lysår fra Jorden i retning mod stjernebilledet Corona Borealis (Nordlige Krone). Planeten er en stor gasplanet svarende til planeten Jupiter i vores Solsystem.

Planet blev afsløret, fordi dens bane ligger sådan, at planeten ved hvert omløb passerer ind foran stjernen set fra Jorden. Det skaber en miniformørkelse, der får stjernens lysstyrke til at falde en smule. Opdagelsen er blevet gjort ved hjælp af et lille teleskop "XO telescope", der består af to 200 mm telelinser. Pga. teleskopet er stjernen blevet døbt XO-1, mens planeten kaldes for XO-1b. Når planeten passerer ind foran stjernen, bliver stjernelyset dæmpet med ca. 2 procent. Det er ikke meget, men nok til at afsløre planetens tilstedeværelse.

XO-1b er den tiende exoplanet, der er blevet opdaget ved at registrere en sådan formørkelse – den såkaldte transitmetode – og den anden exoplanet, som er blevet opdaget med et mindre teleskop. De

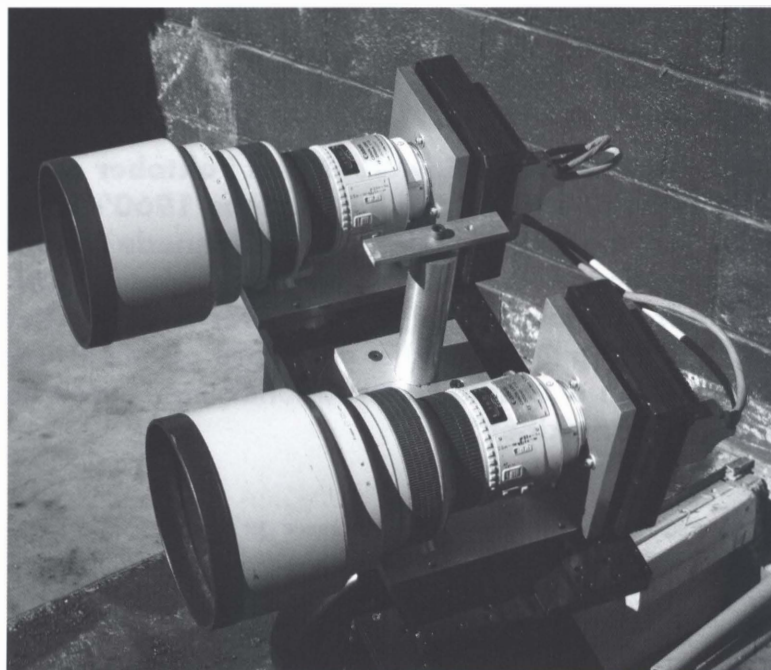
fleste af de 196 kendte exoplaneter er blevet fundet med større teleskoper, som registrerer stjernernes rokkebevægelse skabt af tyngdepåvirkningen fra planeterne.

Opdagelsen af XO-1b har dog været en tidskrævende opgave. Fra september 2003 til september 2005 målte XO telescope lysstyrken for titusinder af stjerner. I samme tidsrum undersøgte fire amatør-astronomer i både USA og Europa en række lovende kandidater. XO-1 blev udpeget som 'lovende kandidat' i juni 2005, og ved amatørobservationer gennemført i juni og juli 2005 blev det bekræftet, at en planet formørkede stjernen. Efterfølgende blev planetens masse (0,9 gange Jupiters) bestemt ved at lave målinger af stjernens rokkebevægelse med store teleskoper i USA.

Vigtigt supplement

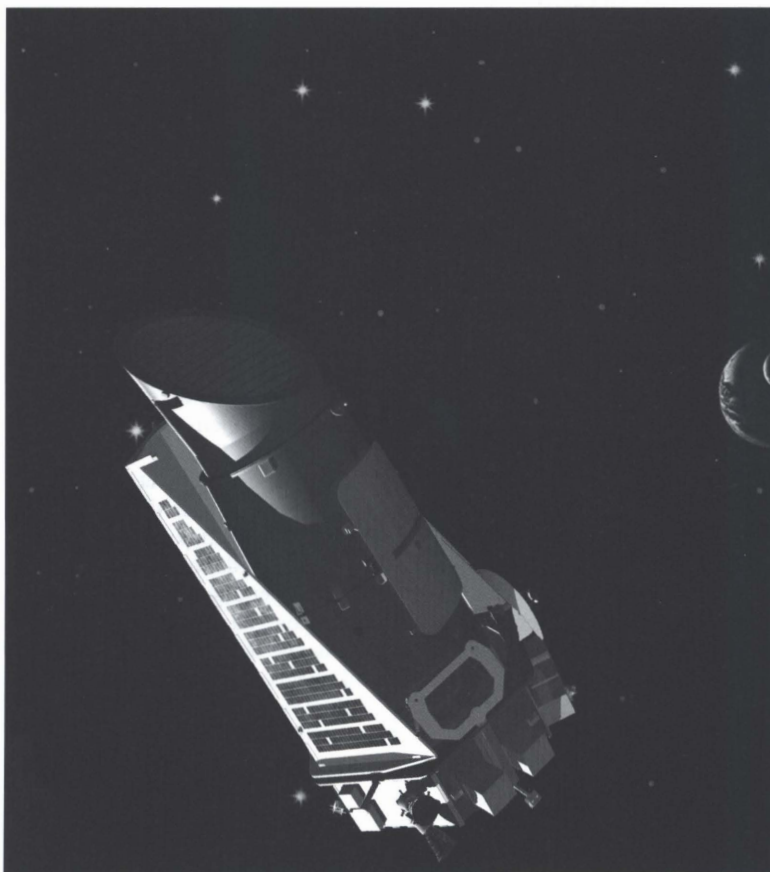
Teleskoper som XO telescope og mindre amatørteleskoper er bedst egnede til at finde exoplaneter, der kredser tæt og dermed hurtigt om deres stjerner, og som er store nok til at skabe et målbart fald i stjernernes lysstyrke. Da små kikkerter er langt billigere end store jordbaserede teleskoper – for slet ikke at tale om rumbaserede observatorier – er der ingen tvivl om, at de kan spille en vigtig rolle som supplement til de jord- og rumbaserede eftersøgningsprojekter, der enten er i gang eller på vej.

I den nærmeste fremtid er der især store forventninger til NASA-satellitten "Kepler", der efter planen skal opsendes i slutningen af 2008. Ved at anvende transitmetoden vil Kepler have gode chancer for at finde jordlignende planeter i en ikke alt for stor afstand fra Jorden, så vi med fremtidige rummissioner kan undersøge disse planeter for tegn på liv.

Det beskedne XO telescope leder efter exoplaneter fra toppen af Haleakala-vulkanen på Hawaii.

(Foto: NASA, ESA og J. Stys (STScI))

NASA's Kepler-satellit skal fra 2008 lede efter planeter ned til Jordens størrelse ved i mindst fire år at stirre på et udvalgt område på himlen i retning mod stjernebillederne Svanen og Lyren.

(Illustration: NASA)

Yderligere information:

Interactive Extra-solar Planets Catalog:
<http://vo.obspm.fr/exoplanetes/encyclo/catalog.php>

Gensyn med Almind-rumskibet

1957 var året, hvor Sovjetunionen i oktober opsendte verdens første satellit – Sputnik – og dermed indvarslede 1960'ernes rumkapløb. Det var også året, hvor en gruppe sønderjyder dannede foreningen "Sydjysk U.F.O. Investigation" – det, som senere skulle komme til at hedde Skandinavisk UFO Information (SUFOI). Endelig var det året, hvor en række observationer i Midt- og Østjylland skabte røre på ufo-fronten. Denne artikel fortæller historien om disse observationer, som siden hen skulle gå under navnet "Almind-rumskibet".

AF TOKE
HAUNSTRUP

Op gennem 1960'erne fremstod observationerne af det såkaldte "Almind-rumskib" i ufokredse som et af de stærkeste beviser på, at Jorden blev besøgt af fremmede intelligenser. Sagens hovedvidner boede ved byen Almind nord for Kolding – heraf navnet – men fænomenet blev også observeret fra andre steder i Øst- og Midtjylland.

Hovedvidnerne var tre unge mænd, som søndag morgen den 15. december 1957 var på vej hjem fra en skytteforeningsfest. Mens de kom gående, opdagede de pludselig et rundt lysfænomen på den stjerneklare himmel – et fænomen som steg op over den østlige horisont. De unge mænd fortalte dagen efter deres oplevelse til Jyllands-Posten, som under overskriften "To tallerkener kom ud af moderskibet" bragte en artikel om hændelsen den 16. december 1957. I artiklen kunne man læse følgende beretning fra den ene af de unge mænd:

"Jeg fulgtes med Laust og Villy fra forsamlingshuset, og klokken var prc. 1.15, da jeg pludselig opdagede noget lysende på himlen, der var helt stjerneklar og skyfri. 'Se derhenne,' råbte jeg, og i det samme så vi noget rundt og rødt komme op på himlen – det havde farve som – ja, hvordan skal jeg forklare det – rød eller måske lidt mere orange end en solnedgang og knapt så stærkt lysende.

Laust sagde, at det var Månen, men der var jo ingen fuldmåne i aftes, og da vi kom op på bakken ved gården, kunne vi nu rigtig se det hele. 'Det bevæger sig,' sagde Villy, og ganske rigtigt – rumskibet, eller hvad vi skal kalde det, bevægede sig ganske lidt frem og tilbage på himlen. Først sitrede det lidt, så var det, lige som det bevægede sig lidt i nordlig retning, men derefter

bevægede det sig atter mod syd, og pludselig stod det bomstille.

Med eet var det, som om det skiftede form og blev mere langagtigt, og så åbnede det sig i kanten, og en lille fyr af samme type som moderskibet kom ud af det – og lidt efter een til. De små tallerkener – sådan kalder jeg dem nu – begyndte at stige i nordlig retning, som om de fulgtes ad, og moderskibet, som nu lå vandret i luften, bevægede sig ned mod jorden. 'Lad os rende op og se det,' foreslog Villy, men Laust sagde, at det var meget længere væk, end det så ud til.

Pludselig begyndte genstanden igen at stige langsomt – så var det, som om den vendte sig i luften, og pludselig forsvandt den i østlig retning med en lang, lysende hale efter sig. Farten var nu helt fantastisk. Vi havde observeret synet i – jeg vil tro 15-17 minutter – og så var det hele ovre. Nu, sagde jeg til mig selv, gælder det om at holde hovedet klart, for dette er der ingen andre end os selv, der vil tro på. Al ligevel løb vi hjem og vækkede min far og fortalte, hvad vi havde set."

Forudsigelsen om, at ingen ville tro på historien, kom dog ikke til at holde stik. Tværtimod: Samtidens ufointeresserede tog nemlig de unge mænds beretning til sig med stor entusiasme, da man mente, at man med denne beretning stod med et unikt bevis på eksistensen af fremmede væseners besøg på Jorden! Sagen blev bl.a. fulgt op af den ufointeresserede William Kiørboe, som omtalte hændelsen udførligt i bladet *Flyvende tallerkener*.

Flere vidner – og en mulig forklaring – melder sig på banen!

Den efterfølgende omtale af hændelsen i Jyllands-Posten gav anled-

ning til, at flere vidner meldte sig på banen. Det viste sig, at fænomenet var blevet observeret fra så forskellige steder som ved Lading nordvest for Århus og Dalager syd-øst for Kolding. Vidnerne var i store træk enige om tidspunkt, retning og farve, men ikke om fænomenets oprindelse! Flere mente, at der havde været tale om Månen, som på tidspunktet for observationen netop stod op i øst. Observatørerne fra Lading forklarede således:

"Vi fik ved 1-tiden (...) øje på et stærkt skær i horisonten og troede først, at det var en gårdbrand. Men så blev vi klar over, at det var Månen – eller rettere halvmånen, som stod op i et fantastisk skær af orange og rødt. Det varede i en snes minutter. Så forsvandt den, fordi der trak skyer op foran den i horisonten."

Et tjek af Månens position på observationstidspunktet viser da også, at Måne-teorien faktisk stemmer godt overens med Almind-observatørernes beskrivelse: Den 15. december 1957 stod den næsten halve Måne op kl. 01.18 i øst. Endvidere havde ingen af observatørerne set Månen, som ellers – hvis det ikke var Månen, som de havde observeret – ville have stået lige ved siden af fænomenet.

Tilbage står man altså med en observation, hvor en gruppe observatører af Månen fortæller at have set et aflangt "moderskib" som udsendte "små tallerkener". En beskrivelse, som ligger fint i forlængelse af datidens ufoforestillinger, som bl.a. omfattede historier om store cigarformede rumskibe – de såkaldte "moderskibe" – som kunne rumme mindre, skiveformede fartøjer.

Historien om Almind-rumskibet er en påmindelse om, hvordan observatørers oplevelser af him-

Figuren viser, hvordan stjernehimlen så ud mod øst på det tidspunkt, hvor de unge mænd fra Almind observerede lysfænomenet. Som det fremgår af figuren, var den næsten halve måne netop på dette tidspunkt på vej op over horisonten. Det ses, at Månen nærmest "lå ned", hvilket kan forklare, hvorfor observatørerne oplevede fænomenet som aflangt. Tegningen er udarbejdet på baggrund af et stjernekort lavet med programmet *Starry Night Beginner* med udgangspunkt i en geografisk placering ved Kolding (tidspunkt: 01.30). (Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

melfænomener i nogle tilfælde kan sammenblende fakta og fiktion på forunderlig vis. I dette tilfælde "kobles" et visuelt stimuli i form af Månen sammen med samtidens forestillinger om ufoer og rumskibe.

Man ser det, man gerne vil se

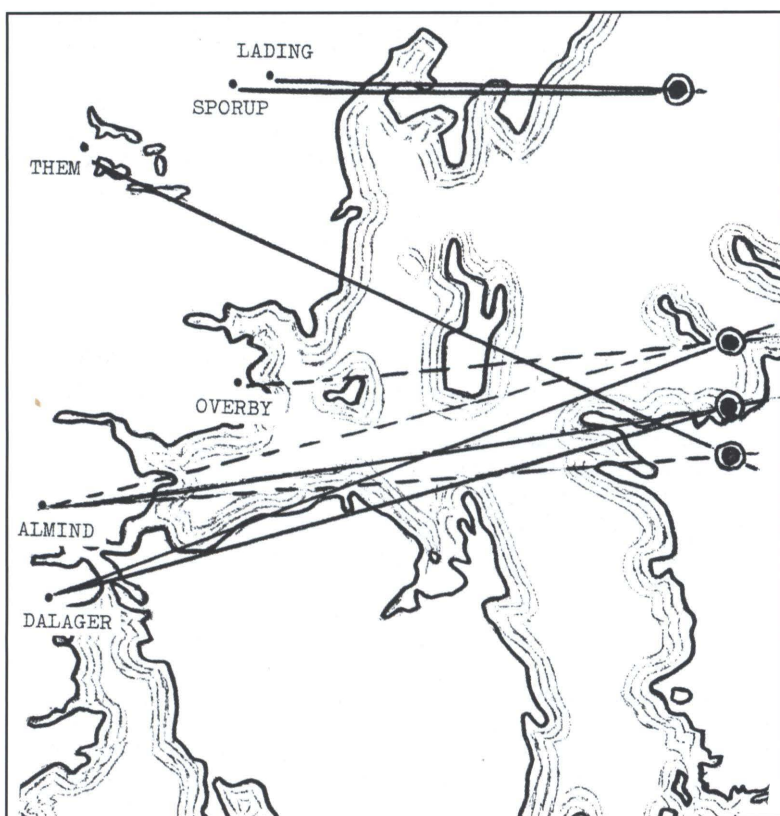
Set i dette lys er det ikke mindre tankevækkende, at Almind-sagen i mere end ti år blev fremhævet af danske ufologer som et af de stærkeste beviser på eksistensen af rumskibe. Med udgangspunkt i observatørernes retningsangivelser

regnede man sig endda frem til, at "rumskibet" havde befundet sig over Nordvestsjælland og havde haft en længde på mere end 2 km!

Tager man i betragtning, at flere af de øst- og midtjyske observatører selv var inde på, at der var tale om Månen, kan det undre, at ufointeresserede i så mange år vedblev at fortolke fænomenet som et rumskib. Dette hænger nok sammen med, at datidens ufologer var så stærke i troen på, at ufoerne var rumskibe, at de ignorerede de oplysninger, som ikke passede ind i dette billede. "Man ser det, man gerne vil se".

Dette gælder også for ufologer!

Hertil kommer, at de fleste af den tids ufologer ikke satte spørgsmålstegn ved observatørernes beretninger, men i stedet anså dem for at være vidnesbyrd om faktiske fænomener. De satte med andre ord lighedstegn mellem observatørernes beskrivelser og det fænomen, der havde optrådt på himlen: Når observatørerne fra Almind beskrev et cigarformet moderskib, hvorfra der fløj små "tallerkenformede" rumskibe, så var der i ufologernes sind ingen tvivl om, at sådan havde fænomenet set ud.

På baggrund af observatørernes retningsangivelser udarbejdedes et kort, som angiveligt skulle vise, at Almind-rumskibet havde befundet sig over Nordvestsjælland. Dette blev af ufologer tolket som et yderligere bevis på, at der var tale om et usædvanligt fænomen af ekstraordinær størrelse. Set i bagklogskabens klare lys synes den mest sandsynlige forklaring at være, at sigtelinjernes krydspunkter skyldtes usikkerhederne i observatørernes retningsangivelser.

(Kortet er gengivet efter "UFO-Orientering", UFO-Nyts Forlag. København, 1969)

Først mange år senere bredte der sig blandt de mere kritiske og seriøse ufologer den erkendelse, at bl.a. visuelle illusioner og "fejlfortolkninger" kunne "forstyrre" observatørers beretninger om himmelfænomener. Langsomt indså man, at beretningerne skulle betragtes som gengivelser af personlige ople-

velser snarere end som "objektive" vidnesbyrd. Det, som beskrives i en rapport, er ikke det observerede fænomens faktiske udseende og opførsel, men en skriftlig gengivelse af en personlig oplevelse, sådan som observatøren huskede den på tidspunktet for rapportoptagelsen. □

Kilder:

F. Pedersen og I. O. Kjems: *UFO-Orientering*. UFO-Nyts Forlag. København, 1969

W. Wegner: *Ufoer over Danmark - Bind I*. Sphinx forlag. København, 1989

Rød regn over Kerala

Et usædvanligt meteornedslag i Indien puster nyt liv i debatten om Panspermia-teorien. Kom fremmed liv til Jorden den 25. juli 2001?

AF PEDER SCHULTZ

Den 25. juli 2001 kl. 5.30 trængte et meteor, der bevægede sig i en østlig retning, ind i atmosfæren over Kerala i Indien. Meteoret eksploderede i luften over byen Changanassery i det centrale Kerala. Indbyggerne her oplevede et lysglimt efterfulgt af en chokbølge, der fik jorden til at ryste, og som blandt andet forårsagede, at flere brønde styrtede sammen.

Så vidt adskilte dette meteorstyrt sig ikke fra mange andre. Det er normalt, at mindre meteoritter sprænges i stykker højt over jordoverfladen, når de rammer den tættere del af atmosfæren. Det var det, som fulgte, der gør dette meteor til noget ganske unikt. Nogle timer efter eksplosionen faldt der regnbyger, som bestod af farvet vand. Nogle byger bestod af gule, grønne og sorte vanddråber, men langt de fleste var dybrøde, og indbyggerne

begyndte hurtigt at referere til bygerne som "blodregn".

Regnen blev ved med at falde over et stort område i Kerala i en periode. De fleste byger faldt i tiden

umiddelbart efter den 25. juli og aftog så gradvist over en periode på to måneder, hvorefter de ophørte. Hver byge varede typisk omkring 20 minutter.

Dette træsnit skal illustrere et tilfælde i Transsylvanien i 1700-tallet, hvor det regnede med fisk. (Illustration: SUFOI Picture Library)

I "Historia de gentibus" fra 1555 omtaler Olaus Magnus mange hændelser med fisk, frøer og andre dyr, som falder ned som regn. (Illustration: SUFOI Picture Library)

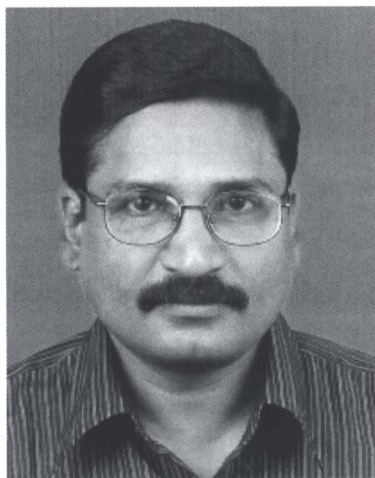

Der findes mange historiske beretninger om regn, der lignede blod, men dette tilfælde er det første, hvor fænomenet er kædet sammen med et meteorstørt, og det første som er blevet videnskabeligt undersøgt.

Beretningen om "blodregnen" over Kerala skabte interesse hos fysikeren Godfrey Louis og hans assistent A. Santhosh Kumar fra Mahatma Ghandi University. De tog til området og indsamlede et stort antal prøver af "blodregnen". Louis og Kumar gik meget systematisk til værks og indsamlede prøver med op til 100 kilometers afstand. Da de begyndte at analysere prøverne, viste det sig, at den røde farve stammede fra partikler med en størrelse på 4 til 10 mikrometer. Men det mest overraskende var, at partiklerne syntes at være organiske. Set under et elektronmikroskop havde de en påfaldende lighed med levende celler!

Efter lang tids analyse offentliggjorde Louis og Kumar så deres sensationelle konklusion. De røde partikler var en form for celler, der havde stor lighed med røde blodceller i deres ydre form, men dog manglede den kerne af DNA, som findes i røde blodceller. Men ved at bruge ordet "celler" havde Louis og Kumar indirekte sagt, at man havde med en eller anden form for meget primitivt liv at gøre – og at dette liv var kommet til Jorden med et meteor.

Dette førte hurtigt til meget forskellige reaktioner fra andre forskere. Nogen afviste simpelt hen hele teorien som nonsens og mente, at cellerne i virkeligheden var pollen eller sporer fra en alge af Tren-

Godfrey Louis.

tepholia-slægten, som er meget udbredt i Kerala. Andre forskere gav dog deres støtte til Louis og Kumar. Mikrobiologen M. Wainwright fra University of Sheffield i England sagde således om partiklerne:

"Hvis de ikke er levende celler, så ved jeg ikke, hvad de ellers er."

Det, der skilte forskerne, var naturligvis tanken om, at disse

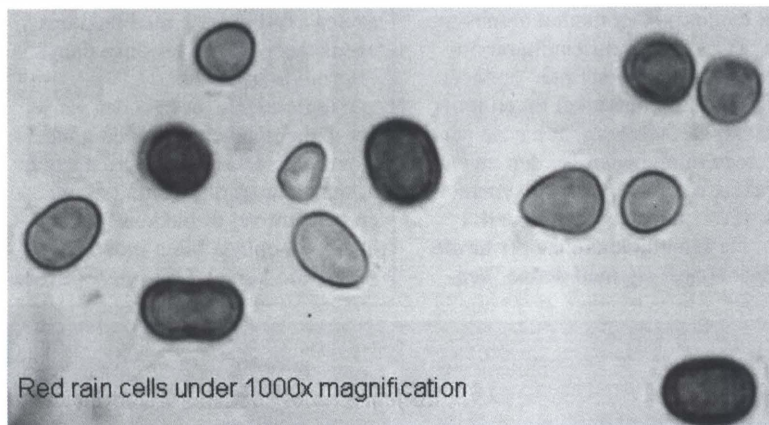
celler skulle stamme fra rummet. Dette førte så til en tredje teori, der forsøgte at bygge bro imellem de to holdninger. Ifølge denne teori var cellerne ankommet i et meteor, men skulle alligevel være af jordisk oprindelse. Hypotesen var den, at et nedslag af et stort meteor engang i Jordens fortid havde slynget et stykke af Jordens skorpe (med mikroorganismer) ud i rummet, og at dette stykke returnerede til Jorden og eksploderede over Kerala. Denne teori forekommer dog mere fantasifuld end realistisk.

På nuværende tidspunkt er forskermiljøet stadig delt i holdningen til Louis' og Kumars teori. Kun yderligere studier af de cellelignende partikler kan afgøre, om der virkelig kom ikke-jordisk liv til Jorden den 25. juli 2001. □

Kilder:

Center for Earth Science Studies (CESS)

Skeptical Inquirer, Vol. 30, No. 4, juli/august 2006

De mystiske røde partikler.

NYHED

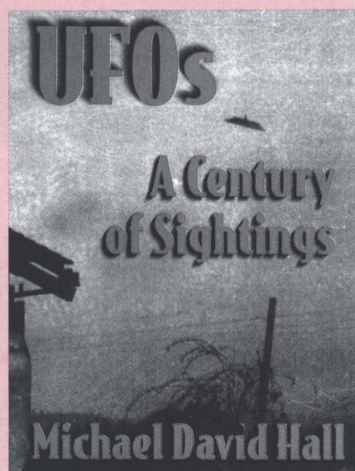
UFO'er gennem 100 år

Historikeren Michael David Hall fortæller i sin murstenstykke bog "UFOs: A Century of Sightings" om ufo-fænomenets historie fra 1896 til i dag.

I en omtale af bogen skriver Clas Svahn: "Med hovedvægten på USA har Hall her samlet 1900-tallets mest interessante ufo-hændelser med fokus på de store rapportbølger i 1896-97, 1946, 1947, 1952, 1954, 1957, 1965-67 og 1973. Mange af rapporterne stammer fra militærets arkiv, og i flere af dem har militærfolk observeret fartøjet. For fartøjer er netop, hvad Hall koncentrerer sig om..."

Hall, som leder Montgomery County Historical Society i Indiana, behandler sit emne med stor viden og uden overdrivelser. Hans sammenfatning af dette århundredes ufo-tilfælde er et godt forsøg på at beskrive et kontroversielt fænomen."

"UFOs: A Century of Sightings" er på 375 sider, i stort format (21,5 x 28 cm), ill. Kun kr. 329,00
Bestil bogen på www.ufo.dk.

Magnetisk fænomen?

I *UFO-Nyt* nr. 1, 2006 var der et uddrag af Lars Thomas' bog "Det mystiske Danmark". Det anvendte uddrag handlede om Bornholmer-trekanten og beskæftigede sig med ufo-beretninger fra området omkring Hammerknuden. For år tilbage blev der i *UFO-Nyt* også nævnt noget om en såkaldt magnetbakke på Bornholm. Et område, hvor bilerne skulle kunne køre op ad bakken med slukket motor. Er det et område, I ved noget om, og findes fænomenet stadigvæk?

Med venlig hilsen
H. O. Axelsen

Kære Axelsen

Det er rigtigt, at der mellem Gudhjem og Østerlars Rundkirke findes et område, som har givet anledning til en del medieomtale i årenes løb.

Turistkontoret i Gudhjem oplyser, at fænomenet blev opdaget i 1975 af en turistchef og en journalist. Det viste sig, at når de parkerede bilen neden for den nævnte bakke, så kunne den – tilsyneladende – pludselig rulle opad!

Da først de lokale aviser havde beskæftiget sig med denne "sen-

sation", valfartede journalister fra en stribe af Europas dagblade og tidsskrifter til Bornholm for at beskrive mystikken. Den sommer var Bornholm i allerhøjeste grad på de store dagblades spisesedler – til turistfolkernes store tilfredshed.

Almindeligvis står denne attraktion nu ikke omtalt i de officielle turistbrochurer, for "magnetbakken" skyldes ikke noget magnetisk i undergrunden eller lignende. Der er tale om et optisk bedrag. Det ser ud, som om bilen med slukket motor kan køre op ad en lille bakke, men i virkeligheden kører den naturligvis nedad – som vanligt for den slags køretøjer.

Da bakken blev "opdaget", blev der fremsat en stribe teorier om dens virkning på omgivelserne. En af dem gik ud på, at en række strandinger ud for Bornholms kyst neden for magnetbakken kunne sættes i forbindelse med bakkens egenskaber – altså en slags dansk "Bermuda-trekant".

Nogle mente, at hvis der var for mange på bakken på én gang, så virkede den ikke. Andre påstod, at man nødvendigvis måtte køre en bestemt vej til bakken for så at sige at oplade bilen inden den motorløse kørsel. Ufo-interesserede

kommenterede bakkens egenskaber i pressen, og der var såmænd også påstande om bakkens helbredende virkninger, fortæller personalet på Gudhjem Turistkontor.

Der er til dato ikke fremkommet andre troværdige forklaringer, end man selv kan efterprøve med et vatterpas eller en flaske vand, nemlig at der kun er tale om et optisk fænomen, som bestemt er interessant og ser spændende ud.

Jeg skal gerne erkende, at jeg selv på en ferie på Bornholm også lod mig drage af mystikken og besøgte bakken i bil. Resultatet af kørslen kan ses på de billeder, der ledsager disse linjer.

Magnetbakken på Bornholm er ikke den eneste i verden. Vest for Dalarne i Midtsverige er der opstillet vejskilte på en lokalitet, hvor samme type optisk bedrag kan ses. Også i New Brunswick i Canada findes en Magnetic Hill, hvor man kører på friløb op ad en 300 meter lang bakke. Der har man naturligvis forstået at gøre bakken til en turistattraktion.

Her på Bornholm er vi lidt mere beskedne, siger turistfolkene. Men det er nu lidt synd for turisterne, hvis de snyder sig for denne pudsig oplevelse.

Man kører fra Østerlars mod Gudhjem og drejer kort efter til højre ad Kobbavej. Få hundrede meter nede ad denne vej passerer en lille parkeringsplads på venstre hånd. Lidt længere fremme står i højre side et par træer. Og lige efter disse findes den første lille "magnetbakke". Stands motoren og rul op over den uden brug af motor-kraft. Nede af bakken kommer man kort efter til en lille dam på højre hånd lige før Kobbegård.

Lige før dammen stoppes motoren igen, og man ruller fint opad mod Kobbegård og vejsvinget. Sådan ser det i hvert fald ud med det blotte øje. Men fænomenet kan altså iagttages mindst to steder på Kobbavej fra Gudhjemvej og ned mod kysten til Melstedvej.

Kan naturligvis også afprøves på cykel.

God fornøjelse!
Ole Henningsen

Som det ses, er der benzin at spare med motoren slået fra op ad "magnetbakken" på Bornholm. Kobbegård ses i baggrunden til højre.
(Fotos: Ole Henningsen)

Hvor er beviserne?

Jorden har siden 1897 jævnligt haft besøg af ikke-jordisk teknologi! Som bevis for dette gennemgår en ny bog 74 ufo-nedstyrtningsstilfælde og bækker dem op med en lang række usædvanlige dokumenter, flere af dem fra USA's Nationalarkiv.

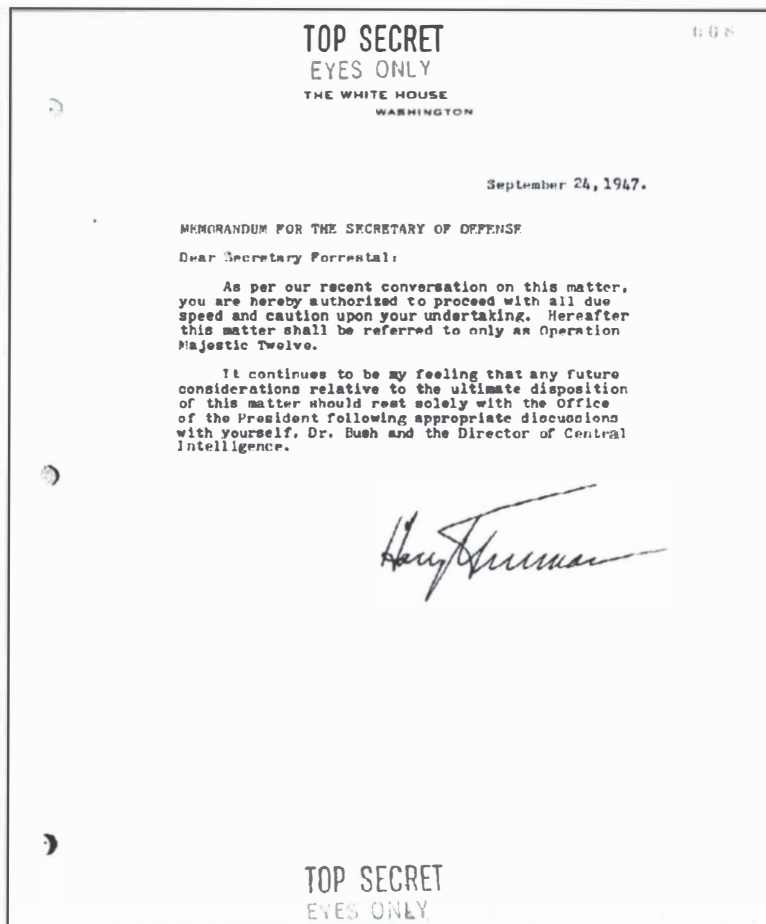
I introduktionen til bogen *Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology* skriver forfatteren Ryan S. Wood, at han vil gennemgå 74 ufo-nedstyrtinger – og fremlægge fakta, som hverken kan ignoreres eller fejles af bordet, men naturligvis varierer i kvalitet og detaljeringsgrad.

De 74 sager udgør bogens kerne. Dertil kommer så argumenterne for, at den superhimmelige, ministerielle ufo-gruppe Majestic-12 eksisterer og har ansvaret for, at nedstyrtingerne efterforskes og skjules for offentligheden. Ryan S. Wood og faderen, Robert Wood, har gjort det til deres livsopgave at bevise, at MJ-12 dokumenterne er ægte (se fx www.majesticdocuments.com).

De første MJ-12 dokumenter blev i begyndelsen af 1980'erne afsendt på ueksponerede 35 mm filmruller fra et ukendt sted i Albuquerque i New Mexico til Hollywood-produceren Jaime Shandera og ufologen William J. Moore (der har et særdeles blakket ry i ufo-kredse).

Dokumenterne fortæller om oprettelsen af MJ-12 gruppen og dens arbejde med at udnytte og videreudvikle den teknologi, som nedstyrtede ufoer indeholder, samt gruppens bestræbelser på at skjule dette arbejde for offentligheden. Hvis et fremmed rumskib virkelig styrte ned i Roswell i 1947, ville det have været logisk at oprette en gruppe som MJ-12 for at udnytte fundet. Men MJ-12 dokumenterne kan ikke bevise noget som helst. Som det vil være mange læsere bekendt gennem artikler her i *UFO-Nyt* og i vores specialtidsskrift *UFO-Vision*, mener vi i SUFOI, at MJ-12 dokumenterne er forfalskninger. De er skabt for at give en hændelse (Roswell), som en masse mennesker har behov for at tro på, troværdighed.

MJ-12 dokumenterne er således ikke det bedste middel til at højne troværdigheden for noget som helst. Men hvad så med de hårde og vel-dokumenterede fakta, som Ryan S.

President Harry S. Trumans underskrift på dette MJ-12 dokument er falsk, nemlig skabt ved at fotokopiere underskriften fra et ægte dokument, klippe underskriften ud og lime den ind på det falske dokument og derefter fotokopiere igen.

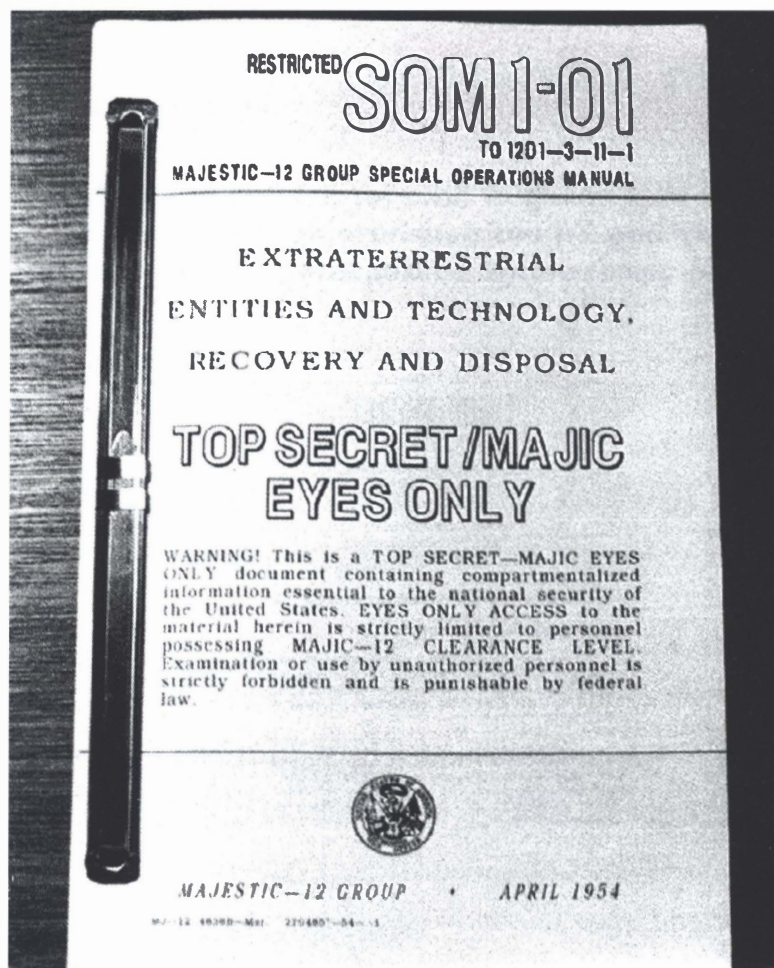
Wood vil fremlægge i hver af de 74 ufo-nedstyrtningsager? Også her halter det gevaldigt! Wood giver hver sag en sandsynlighedsprocent ud fra et klassifikationssystem, hvor der gives point efter bl.a. vidners og kilders troværdighed, beretningens logik og resultatet af fysiske undersøgelser (genstande på nedstyrtningsstedet, spor i græs og jord, analyser af blæk og papir på dokumenter etc.). Ideen er såmænd god nok, men desværre er anstrengelserne spildt, hvis man som Ryan S. Wood vælger at udelukke "forstyrrende" fakta og lader subjektiviteten råde. Så bliver procenttallene

blot udtryk for, hvad Wood gerne vil tro, og ikke hvad fakta fortæller. Lad mig blot nævne tre eksempler, der i den grad diskvalificerer Wood som seriøs efterforsker:

I boksteksten "New Mexico, USA, april 1962" (se side 22) gives hele beretningen med alle data, som de står at læse i *Majic Eyes Only*. I Ryan S. Woods klassifikationssystem er der 40-60 % sandsynlighed for, at denne beretning er sand. Hvordan i himlens navn kan en så tynd beretning tildeles så stor troværdighed? Beretningen er jo på vandrehistorie-niveau og kun med til at skabe myter.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Nye bøger

New Mexico, USA, april 1962

Kilden til denne beretning fra 1962 er forskeren Robert D. Barry, som er citeret af Leonard Stringfield i dennes ny-historiske foredrag om en genopfriskning af ufo-nedstyrtninger holdt på Mutual UFO Network Symposium i 1978 [1].

Ifølge Barry kommer hans data fra flere kilder, inklusive en "inden for efterretningskredse såvel som en videnskabsmand". Selv om hverken den nøjagtige dato i 1962 eller nedstyrtningsstedet i New Mexico blev afsløret, erfarer Barry, at ufoet blev sporet på en militær radar og så ud til at have meget "alvorlige problemer med at holde sig i luften", inden det tabte højde og styrtede ned i ørkensandet med en hastighed på omkring 150 km/t.

Objektet var angiveligt 21 m i diameter og 4 m højt og indeholdt "to væsener", som var døde. Væsenerne var ca. 1 m høje. Ifølge Barry "blev besætningen dagen efter nedstyrtningen flyttet til et stort hospital i USA...Deres hud var grå-lyserød. Hovederne forholdsvis store i forhold til kroppen, øjnene større end normalt...meget små og tynde læber."

Barrys kilde fortalte ham, at et hold på 20 personer arbejdede med at undersøge det nedstyrtede fartøj på en "stor militærbase i det sydvestlige USA" – primært for at forstå hvilken fremdriftmekanisme fartøjet brugte.

1) Brev fra Robert R. Barry til Leonard Stringfield dateret 14. marts 1978. *Retrievals Of The Third Kind: A Case Study Of Alleged UFOs And Occupants In Military Custody*. Leonard Stringfield, *Mutual UFO Network Proceedings*, 1978.

(Oversat fra side 131 i Ryan S. Wood: *Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology* af Flemming O. Rasmussen)

Blandt MJ-12 dokumenterne findes også "Special Operations Manual SOM 1-01", der i 1994 dukkede op på en 35 mm-filmrulle i postkassen hos Don Berliner. Manualen er dateret april 1954 og giver bjærgningsmandskab instrukser om, hvordan der skal handles ved ufo-nedstyrtninger. Ligesom alle øvrige MJ-12 dokumenter, er der rejst berettiget tvivl om manualens ægthed. Fx omtaler manualen, hvordan satellitter skal bjærges, trods det at verdens første satellit ikke blev opsendt før 1957. Area 51 nævnes også i manualen, selv om den hemmelige flybase først fik denne betegnelse mange år senere.

En anden af Woods kandidater (også med 40-60 % sandsynlighed) til en ægte ufo-nedstyrtning er Spitsbergen-sagen fra 1952. Et rumskib skulle angiveligt være fundet på bjerget Spitsbergen på øgruppen Svalbard nord for Norge. Sagen er blevet grundigt efterforsket af mange, blandt andre af Ole Jonny Brønne fra UFO-Norge. Han har i bogen "Spitsbergen-sagen 1952" dokumenteret ret overbevisende, at historien er rent opspind! Ryan S. Wood nævner godt nok i sin gennemgang af sagen, at mange har afvist den som svindel (dog uden at nævne Ole Jonny Brønnes grundige arbejde), alligevel når Wood frem til den noget kryptiske konklusion, at "sagen kan være skabt af det amerikanske efterretningsvæsen for at forplumre alle beretninger om nedstyrtede ufoer."

Som det tredje og sidste eksempel på Woods manglende seriøsitet skal nævnes bogens første nedstyrtningsberetning: Aurora, Texas, april 1897 – som tildeles den højeste troværdighed: 80-100 %!

Den oprindelige historie i *Dallas Morning News* fra den 19. april 1897 lyder således:

Aurora, Wise Co., Tex., 17. april – Omkring kl. 6 denne morgen blev de morgenduelige indbyggere i Aurora forbavset over pludselig at se det luftskib, som har fløjet tværs over landet. Det fløj stik nord og i lavere højde end nogensinde før. Det havde helt tydeligt maskinproblemer, for hastigheden var kun 15-20 km/t, og luftskibet nærmede sig jorden mere og mere. Det fløj direkte over byens torv, og da det nåede den nordlige del af byen, ramte det toppen af dommer Proctors vindmølle og gik i tusinde stykker i en frygtelig eksplosion,

spredte vragstykker over et stort område, ødelagde vindmøllen og en vandtank og raserede dommerens prydhave.

Luftskibets pilot var formentlig den eneste ombordværende, og selv om resterne af ham er ilde tilredt, har man fundet tilstrækkeligt til at kunne fastslå, at han ikke stammer fra denne verden. T. J. Weems, stedets ledende repræsentant for de forenede staters signaltjeneste og en autoritet inden for astronomi, er af den opfattelse, at piloten var en indbygger fra planeten Mars. Han bar papirer – sandsynligvis med optegnelser over rejserne – skrevet med ukendte tegn, som ikke kan tydes.

Luftskibet blev så ødelagt, at det er umuligt at konkludere noget om dets opbygning og drivkraft. Det var fremstillet af et ukendt metal, der ligner en slags blanding af aluminium og sølv, og må have vejlet adskillige tons. I dag vrirler byen med vrager og finder stykker af det mystiske metal blandt vragstumperne. Pilotens begravelse finder sted i morgen middag. S. E. Heydon.

Aurora-artiklen blev ikke taget alvorligt i 1897, men bragt sammen med andre notitser om den omsiggribende luftskibsbølge. Intet tyder på, at nogen overhovedet troede på historien dengang, og Dallas Morning News bragte flere ledere og artikler, som gjorde grin med de mange påståede observationer af luftskibe. Men Aurora-historien har

aldrig villet dø. Fra tid til anden har nogen gravet den gamle avisartikel frem fra gemmerne, fundet vidner som kunne bekræfte hændelsen og huske opsigtsvækkende detaljer, og har så selv digtet videre på historien. Flere ufo-interesserede har endda – til stor forargelse og modstand blandt Auroras indbyggere – endevennt den lokale kirkegård med metaldetektorer og spader i håb om at finde den døde rummands grav og rester af det mystiske metal, som skulle være gravet ned sammen med ham.

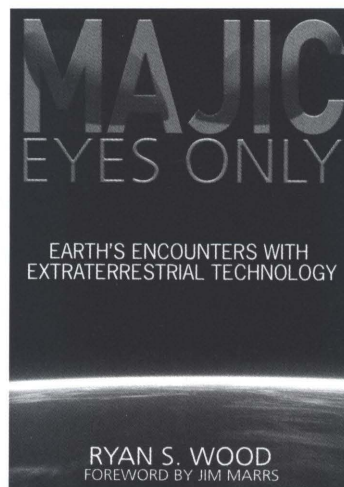
På et tidspunkt sendte dr. J. Allen Hynek, videnskabelig konsulent for det amerikanske forsvars Project Blue Book, en efterforsker ved navn William Driskell til Aurora. Han fandt ud af, at der faktisk engang har boet en dommer J. S. Proctor i Aurora, men at der aldrig har været en vindmølle på hans gård. Og T. J. Weems var i virkeligheden byens grovsmed!

Driskell kunne (ligesom mange andre før og efter ham) konkludere, at den oprindelige historie var en avisand sat i verden af S. E. Heydon i et forsøg på at skabe sjov i gaden og give byen lidt tiltrængt opmærksomhed. En ny jernbanelinje var kort forinden blevet ført uden om byen, så den tidligere så driftige by var dømt til at gå en fremtid i møde som spøgelsesby.

Aurora-sagen indeholder alle de elementer, der skal til for at skabe et moderne ufo-eventyr: Et fartøj

som styrter ned et øde sted, et dødt væsen, mystisk metal, uforståelige skrifttegn og så en række "øjenvidner", der selv mange år efter den opdigtede begivenhed kan huske, hvad der virkelig skete. På denne måde er Aurora forløber for den ufo-sag, som 50 år senere skulle blive det 20. århundredes mest omdiskuterede: Roswell.

Ligesom Roswell appellerer Aurora-sagen til vores fantasi og ønsketænkning, og derfor dukker den op i litteraturen igen og igen. Nu senest i Ryan S. Woods *Majic Eyes Only*, men det bliver den jo ikke mere sand af. Til gengæld blotlægger den bogens åbenlyse mangler. Spar pengene. Det er simpelthen en om'er!

Ryan S. Wood: *Majic Eyes Only* – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology, Wood Enterprises 2005, 328 sider, indbundet og illustreret, USD 29,95. Kan bestilles på: www.majiceyesonly.com og www.amazon.com

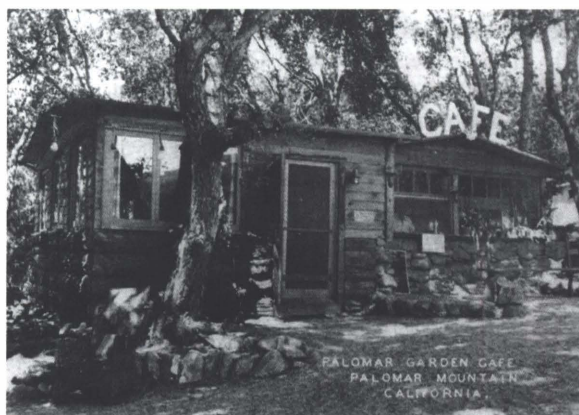

Stefan Roslund
Nybykroken 17 bv
S-163 70 Spånga

Der var engang...

George M. Eberhart fra *Center for UFO Studies* (CUFOS) har fundet et gammelt postkort, der vækker nostalgiske minder fra en svunden tid. Postkortet viser den berømte Palomar Gardens Café, der blev ejet af Alice K. Wells og lå på Palomar Mountain nord for San Diego i Californien. Det var her, kontaktpersonen George Adamski i slutningen af 1940'erne og i 1950'erne stillede sin kikkert op og tog billeder af formodede ufoer. Adamski arbejdede som kok på cafeen og holdt hof, når beundrere valfartede hertil for at høre visdomsord fra kontaktpersonens egen mund. Ser man godt efter på billedet, kan man skimte en mand i vinduet til højre – måske selveste Adamski?

Wells døde i 1980, og Palomar Gardens Café er også for længst borte, men på stedet har der i årevis været en campingplads, som netop er sat til salg. Så hvis nogen har næsten 10 mio. kr. for meget, kan de købe dette ufo-historiske sted, der ligger ved hårnålevejene op til Palomar Observatory.

Kilde:

International UFO Reporter, Vol. 30, no. 3, 2006/ kmh

Nu er liget stendødt – vistnok!

Vi har ved forskellige lejligheder her i *UFO-Nyt* (se fx *UFO-Nyt* nr. 3, 1995; nr. 1, 1996 og nr. 2, 1996) og på www.ufo.dk omtalt den såkaldte Roswell-obduktionsfilm. I begyndelsen af 1993 ledte filmens bagmand Ray Santilli efter Elvis-film i USA hos en kameramand, som angiveligt også havde film fra 1947 af andre spændende ting, bl.a. en undersøgelse af et væsen i et telt og to forskellige obduktioner.

Santilli købte obduktionsfilmen i starten af 1995, og i maj blev noget af filmen vist for medierne på Museum of London, idet Santilli ønskede at sælge rettighederne. Den 28. august 1995 blev filmen officielt vist i en række tv-programmer over hele verden.

SUFOI's Per Andersen var til stede, da obduktionsfilmen under hysteriske sikkerhedsforanstaltninger havde verdenspremiere den 5. maj 1995 på Museum of London – og han var lige fra første færd særdeles skeptisk over for filmens indhold. Stort set alt på filmen virker forkert: Kameraføringen, rummets indretning, og måden obduktionen udføres på.

Nu er det sidste søm til ligkisten slået i: Billedhuggeren John Humphreys har i et interview den 6. april 2006 i "Manchester Evening News" afsløret, at han i sin tid fremstillede dukken anvendt i Santillis obduktionsfilm. På videooptagelsen, som er indspillet i en lejlighed i

Camden (nord for London), spiller han lægen, som skærer i den "døde ufonaut"! Med denne afsløring bryder han det tavshedslofte, som han for mere end 10 år siden gav Santilli. John Humphreys' afsløring kommer samtidig med, at han har leveret en identisk dukke til brug i science-fiction komedien "Alien Autopsy" med de engelske komikere Anthony McPartlin og Declan Donnelly.

Santilli bekræfter John Humphreys historie, men siger nu, at obduktionsfilmen er en rekonstruktion, som han var nødt til at lave, fordi den originale og ægte obduktionsfilm er blevet ødelagt! □

/kmh

(Foto: Roswell Footage Ltd.)